

הסיפור הכי טוב בעולם

תסריט מקורי מאת מוטי ירדני

© כל הזכויות שמורות

1. חוץ. כביש עירוני. יום

מכונית שחורה ומהודרת נעצרת ברמזור אדום בכביש עירוני. חלון הנהג פתוח, ונשמעת אריה של פאווארוטי. אלון אבילוף, הנהג, גבר ממוצע כבן חמישים, בלבוש מחויט ויוקרתי, מביט לשמאלו. מכונית ישנה ומרופטת נעצרת בנתיב שלשמאלו. הנהג, דניאל גלבוע, צעיר נאה כבן שלושים, לבוש חולצה פשוטה, סוקר את המכונית המהודרת שלימינו בהתפעלות ופותח את החלון שליד המושב המרוחק.

דניאל גלבוע (בבת צחוק)

אתה מוכן להתחלף?

אלון אבילוף (מהרהר שניה)

אתה מוכן להתחלף גם עם הצרות שלי?

דניאל גלבוע (בחיוך)

אחת אפס לטובתך.

דניאל גלבוע סוגר את החלון. הרמזור מתחלף לירוק, השניים מאיצים כל אחד לכיוון אחר ונעלמים.

2. פנים. משרד הוצאה לאור. יום

ברוך, צעיר כבן עשרים וחמש, מגולח ברישול, לבוש טי שירט, יושב על כיסא פשוט מול מכתבה גדולה ומבולגנת, עמוסה בספרים, חוברות, ניירות, טפסים, חשבוניות, הכל בתפזורת. מולו, על כיסא מסתובב יושב גלילי, גבר צנום ומקריח כבן שישים, ובוחן דף ברומייד עם זכוכית מגדלת. מאחורי גלילי צמודים לקיחת ארונות עץ ומדפי עץ פתוחים, עמוסים בספרים שונים, אנציקלופדיות, קלסרים ופוליוגלים מלאים בניירת.

גלילי (רוטן לעצמו)

מנוולים שכמותם... אני משלם להם על רזולוציה 600 DPI והם עושים

לי את כל העבודה ב- 300 במדפסת ששווה חמש מאות שקלים...

ברוך מתנדנד על כסאו בחוסר סבלנות. גלילי מניח את הדף וזכוכית המגדלת על השולחן ופונה אליו.

גלילי

לא שכחתי אותך. דבר, בחור צעיר. ברוך, נכון?

ברוך

כן, ברוך. באתי לספר לך על הרעיון המיוחד שלי להוציא ספר.

גלילי

איזה סוג של ספר?

ברוך

זה סיפור. הסיפור הכי טוב בעולם.

גלילי מתפרץ בצחוק רועם ולא יכול להירגע זמן ממושך. הוא מתרווח לאחור, מוריד את משקפיו, מנגב אותם, ולא מפסיק לצחוק. לאחר כמה שניות חוזר לחבוש את משקפיו ונרגע מעט.

גלילי

תשמע, בחור צעיר, אם לא היית מצליח להצחיק אותי כל כך, הייתי זורק אותך מייד מהמשרד... אבל בגלל שהצחקת אותי, אני מוכן לשמוע אותך עוד כמה רגעים.

ברוך

אני התכוונתי ברצינות.

גלילי (נועץ בו מבט משועשע)

תגיד לי, בחור צעיר, אתה מכיר את הבחורה הכי יפה בעולם?

ברוך (זורק מבט למעלה ושמאלה וחוזר להביט בגלילי)

לא.

גלילי

אתה מכיר את הבדיחה הכי מצחיקה בעולם?

ברוך (כובש לשניה מבט לקרקע)

לא.

גלילי

תשובות נכונות! ולמה לא? כי אין דבר כזה הבחורה הכי יפה בעולם! ואין דבר כזה הבדיחה הכי מצחיקה בעולם! וגם אין דבר כזה, הסיפור הכי טוב בעולם! אני מוכן לתת לך עוד צ'אנס, לשקול את משפט הפתיחה שלך. אתה רוצה לנסות שנית?

ברוך (חושב כמה שניות)

זה בדיוק מה שאמרת. זה הסיפור הכי טוב בעולם.

גלילי (לוטש בו מבט ארוך)

אז לך לך לדרכך, בחור צעיר.

ברוך

אתה לא רוצה לשמוע את ההתחלה אפילו? כבר מההתחלה אתה תראה שזה הסיפור הכי טוב ששמעת בחיים שלך.

גלילי מביט בשעון היד שלו, ולוטש מבט בוחן בברוך. הוא מביט לעבר המטבחון, וקם לכיוונו.

גלילי

אני רואה שיהיה קשה להיפטר ממך... נו, יש לי קצת זמן, אתן לך הזדמנות לספר לי את ההתחלה של הסיפור. רק חכה שאעשה לי תה. רוצה לשתות משהו?

ברוך

לא, תודה.

גלילי פוסע לעבר המטבחון ונעלם מעיני ברוך, וחוזר אחרי זמן קצר עם ספל תה ומתיישב בכסאו.

גלילי

הסיפור שלך מבוסס על מקרה אמיתי?

ברוך

אם זה אמיתי? כשאני חושב על זה, אני בטוח שבחיים לא הייתי יכול להמציא סיפור כזה.

גלילי

אז אולי תתחיל קודם כל לספר מה הקשר שלך לסיפור הזה. איך ומתי התחלת להיות מעורב בו?

ברוך (מהרהר)

אתה יודע מה? יכול להיות שזה מתאים בעצם להתחלה של הסיפור. אני הייתי בן 11, ואחי גידי היה בן 9. היתה לנו גם אחות תינוקת, מיכל, אבל היא לא קשורה לסיפור הזה. אחד הקרובים של אבא שלי מת. אני חושב דוד או בן דוד. והמון קרובי משפחה הגיעו להלוויה. גם מחוץ לארץ. מההלוויה אני לא זוכר הרבה, היא לא עניינה אותי. בכלל לא הכרתי את מי שמת. אבל מה שעניין אותי ואת אחי, זה הקרובים

שהגיעו מאמריקה. גם אותם לא הכרנו, אבל הם הביאו איתם מתנות בשביל שנינו. המון. ומכל מיני סוגים ומינים. היתה רק בעיה אחת...

3. פנים. סלון של דירה. יום

ברוך, ילד בן 11, וגדי, ילד בן 9, נועצים מבט בשולחן הסלון, המומים. על השולחן יש עשרות רבות של מתנות, משחקים וצעצועים לגילם.

ג'די

יואו! תראה כמה!

ברוך

וכל זה הביאו מאמריקה בשבילנו?

ג'די

ככה אימא אמרה. תראה איזה יופי, הכנסתי לאקדח הזה את הסוללות.

ברוך (מרים אקדח חללי ויורה מופע אור קולי מרהיב)

אני רוצה את זה.

ג'די

גם אני רוצה אחד כזה.

שני הילדים מתחילים לנבור בערימה ולחפש עוד אקדח כזה, ולא מוצאים.

ג'די (באכזבה)

אין עוד אחד כזה.

ברוך

לא רק זה. שמתי לב שאין כאן שום דבר פעמיים. איך נחלק את הדברים?

ג'די

אני רוצה את האקדח. ובגלל שאני יותר קטן, אז אני אבחר חצי מהדברים קודם, ומה שישאר אתה תקח.

ברוך

באמת? אז לי יש רעיון אחר. אני הבכור אז אני אבחר קודם, ומה שישאר יהיה שלך. ושלא תעיז לחטוף שום דבר, אחרת תחטוף ממני!

גידי (שואג)

אימא!

4. פנים. סלון הדירה. יום

ברוך וגידי עומדים בכעס אחד מול השני, צועקים אחד על השני ומנופפים בידיים. אימא נמצאת בין שניהם ומפרידה ביניהם בקושי.

אימא

הפסיקו! אני לא יכולה לשמוע אתכם!

ברוך

לא מסכים להגרלה! אף פעם ההגרלות לא פייריות!

אימא

די כבר! שבו שניכם על הספה! מייד! כל אחד בקצה אחר!

ברוך וגידי נפוחים וסמוקים מתיישבים באי רצון על הספה, בקצוות, ולוטשים מבטי משטמה האחד בשני.

אימא

לא יודעת מה לעשות איתכם. אני הולכת להתייעץ עם שלמה מהקומה השלישית.

ברוך

הזקן שהולך כל הזמן עם הכובע? מיהו בכלל?

אימא

כן, הזקן עם הכובע. הוא לא סתם זקן, הוא היה שופט. שופט אמיתי בבתי משפט. אני אבקש ממנו שישפוט בין שניכם.

גידי

אבל לא עשינו שום דבר רע!

ברוך

תגיד את זה במשפט!

אימא

לא, לא עשיתם שום דבר רע. אבל אני בטוחה שהוא ימצא דרך לעזור לכם, שמעתי שהוא היה אדם חכם מאוד. כל מי שהכיר אותו הצטער שהוא פרש לפנסיה.

5. פנים. חדר המדרגות. יום

אימא מצלצלת בפעמון של דלת דירת שלמה השופט. על הכפתור המואר של הפעמון יש שם: שלמה כץ. לאחר כמה שניות נפתחת הדלת, וקשיש חייכן בגופייה מופיע בפתח הדירה.

אימא

שלום, מר כץ. מה שלומך?

שלמה (מחייך)

כרגיל, הרבה יותר טוב בהשוואה לאלטרנטיבה.

אימא

מה אתה עושה היום?

שלמה

חושב מה אני אעשה מחר.

אימא (צוחקת)

אז מה עשית אתמול?

שלמה

חשבתי מה לעשות היום.

אימא

אז אם יש לך קצת זמן פנוי, אשמח אם תרד לדירה שלנו. הייתי רוצה לבקש ממך טובה קטנה.

שלמה

קצת זמן פנוי? יש לי הרבה מאוד זמן פנוי. אשמח לבוא. רק תני לי כמה דקות לשים עלי איזו חולצה.

אימא

תודה רבה מראש. אני אכין לך משהו חם לשתות.

השופט חוזר לתוך דירתו, ואימא חוזרת לדירתה.

6. פנים. סלון הדירה. לילה

שלמה השופט יושב על הכורסה בסלון. בידו יש כוס תה ועוגיות. על הספה המאורכת יושבים ברוך וג'די. אימא יושבת על ספה מקוצרת. השולחן נמצא בצד, ועל השטיח יש ערימת ענק של מוצרים.

ברוך (נוהם)

כבר יומיים אנחנו רק מסתכלים על כל הדברים האלה ואף אחד לא
מרשה לשני לגעת בכלום!

שלמה (מחייך)

זו לדעתכם בעיה מסובכת? אני רוצה לספר לכם שזה הדבר הכי קל
לפתרון.

ג'די

איך אפשר לפתור את זה?

שלמה

בקלות. אבל לפני זה יש לי כמה שאלות אליכם. מדוע שלא תחלקו את
הערימה הזאת לשתי ערימות שוות בגודלן, וכל אחד יבחר לו ערימה
אחת?

ברוך

חשבנו על זה, אבל כל אחד רצה לבחור את הערימה היותר טובה,
ולא יצא מזה שום דבר.

שלמה

ואין לכם הסכמה לגבי רק חלק מהפריטים? אולי יש משהו שמוצא חן
בעיני האחד אבל לא בעיני השני ולהיפך, ואז יהיו פחות פריטים
במחלוקת?

ג'די

כל הדברים כאן כל כך כיפיים, שאין סיכוי שמישהו יוותר לשני.

שלמה

הבנתי. ולמה שלא תחשבו על שותפות? כל המתנות תהיינה שייכות
לשניכם, ותשתמשו בהם בזמנים שונים, בהסכמה? לדוגמה, אתה
תשתמש באקדח היפה הזה היום, ואחריך מחר.

ברוך

גם זה לא מצליח לנו. כל אחד רוצה להיות ראשון. וחויץ מזה, אם זה יתקלקל אחרי שעה? גידי לפעמים פרא אדם ושובר כל מיני הדברים. אז השני הפסיד לגמרי.

שלמה

הבנתי. אז אם אתם מתקשים לפתור את הבעיה, אני אסייע לכם. השיטה פשוטה מאוד. מי משניכם מתנדב לחלק את הערימה הזאת לשתי ערימות שוות? נוכל לסיים את הבעיה בתוך כמה רגעים.

ברוך (קופץ ממושב)

אני מתנדב.

ברוך רוכן אל השטיח ומתחיל להפריד בין שתי הערימות הוא מהסס ומתלבט ומתקשה לגבי הפריטים, ולבסוף נערמות שתי ערימות על השטיח, האחת גדולה יותר מהשניה.

ברוך

זהו.

שלמה

אתה בטוח שהערימות שוות? נדמה לי שיש כאן ערימה אחת קצת יותר מלאה.

ברוך

לא, זה בסדר.

שלמה

אם כך, סיימנו! היות ואתה עשית את החלוקה, זכות הבחירה הראשונה של אחיך. כעת גילי יבחר איזו ערימה הוא רוצה, ולך תישאר הערימה השניה.

ברוך

מה פתאום שהוא יבחר ראשון? אני רוצה לבחור ראשון!

שלמה (מרצין)

לא ולא. בשיטת החלוקה הזאת, מי שמחלק את הערימות בוחר אחרון, ולכן עליו להשתדל שהערימות תהיינה באמת שוות בערכן. אתה אמרת לי שלדעתך הן שוות, אז אתה לא יכול להתנגד שאחריך יבחר ראשון. הרי ישאר לך משהו שווה בדיוק לשל!

ברוך (מאדים)

רגע, אני לא ידעתי שהוא יבחר ראשון... וחוץ מזה, עכשיו אני באמת חושב ששתי הערימות לא שוות בדיוק אותו דבר...

שלמה (מחייך)

אתה צודק, גם לי הן לא נראות שוות. אז עכשיו אני מוכן להחליט על פסק הדין שלי. אני אעלה הבייתה עכשיו, וגידי יחלק את שתי הערימות שווה בשווה, ואז ברוך יבחר ראשון.

ברוך (נפעם)

איזה רעיון פשוט וגאוני! אפשר לפתור ככה את כל הבעיות בין בני האדם!

שלמה (נאנח וקם ללכת)

החיים הרבה יותר מסובכים ממה שאתה חושב.

אימא (קמה ללוותו לדלת)

תודה רבה לך, מר כץ. להתראות.

7. פנים. משרד הוצאה לאור. יום.

גלילי מקשיב לברוך. לוגם לגימה אחרונה מכוס התה שלו.

ברוך

ככה הכרתי בפעם הראשונה את עולם המשפט. הייתי מוקסם, לא, מהופנט. והתחלתי ללכת לבתי משפט רק לשמוע בהתחלה הקשבתי לחוכמת השופטים, ובהדרגה נשאבתי לעולם המסובך של בני האדם. שנים ביליתי בבתי משפט בכל זמן פנוי שהיה לי. כל השופטים הכירו אותי. כאשר לא הגעתי, במזכירות דאגו לי שמא אני חולה... ואתה לא יכול לתאר לעצמך כמה סיפורים מדהימים שמעתי.

גלילי

או. קיי. הרקע ברור לי. אני חושב שאני אמשיך לשמוע אותך, אולי יש כן באמת פוטנציאל חבוי.

8. חוץ. בכניסה לבית פרטי. יום

אלון אבילוף מחנה את מכוניתו המהודרת במפרץ חניה פרטי, ויוצא מהרכב. הוא ניגש היישר לתיבת הדואר. מוציא ממנה מעטפה לבנה בגודל בינוני. הוא מביט בה במבט חושש, ומניד בראשו. זיעה מבצבצת על מצחו, והוא מוציא ממחטה ומוחה אותה. הוא פותח ביד רועדת את המעטפה ומוציא ממנה מסמך, ומעיין בו ביסודיות. הוא מהנהן לעצמו, מתנשף, מחזיר את המסמך למעטפה ונכנס לביתו.

9. חוץ. ברחוב עירוני חד נתיבי, דו כיווני. יום

מכונית מהודרת עוצרת באמצע הכביש, והנהג שלה, אדם גברתן כבן ארבעים, פותח את דלת החלון ומשוחח עם בחור ברחוב, חסון וצעיר כבן 20. הוא חוסם את כל הנתיב בכביש. מאחוריו מתקרבת מכונית קטנה הנהוגה ע"י מזל, צעירה רזה כבת 25, עורה בגוון הדבש ובעלת שיער חום, גולש ומתולתל. היא נעצרת במבוכה מאחורי המכונית החוסמת, ומתלבטת מה לעשות. לאחר רגע קט היא צופרת. הנהג במכונית המהודרת מתעלם לחלוטין. מזל צופרת פעם נוספת. הנהג מתעלם לחלוטין. הצעיר מחוץ לרכב מזדקף.

הצעיר (צועק ומנופף ביד)

מה יש לך, יא מאניאקית? אני תכף בא לזיין אותך, יא שרמוטה!

מזל מבוהלת, נועלת את הדלתות. היא ממתינה עוד רגע ארוך עד שהתנועה הנגדית מסתיימת, ואז היא מאותתת ועוקפת את המכונית החוסמת. כאשר היא חולפת במקביל לנהג החוסם, הוא שולח בה מבט מאיים. מבטו ננעץ במספר המכונית ל אחר שהיא מתחילה להתרחק. במרחק של שני בניינים נוספים, היא מאותתת ונכנסת לחנייה של בניין. כל העת הנהג עוקב אחריה במבטו.

01. חוץ. טלפון ציבורי ברחוב. לילה.

אלון אבילוף עומד לייד טלפון ציבורי ברחוב צדדי ושקט. הוא מהרהר מעט, ואחרי כן מכניס טלכרד ומחייג.

אלון

זה אלף אלף. תשמע, אני רוצה לבקש משהו חשוב.

בן השיח האנונימי

מאיפה אתה מדבר?

אלון

מטלפון ציבורי כמו שסיכמנו. אל תדאג.

בן השיח האנונימי

מה אתה רוצה?

אלון

תשמע, אני רוצה לצאת מכל העסק הזה.

בן השיח האנונימי

אתה משוגע? אתה לא יכול לצאת מהעסק.

אלון

אני חייב לצאת מכל הבלגן הזה. תחפש איזה סידור אחר.

בן השיח האנונימי

אין סיכוי. אין מה לדבר על זה בכלל.

אלון

תנסה להבין אותי. משהו השתנה אצלי. יש איזו דרך שאני יכול לסיים הכל?

בן השיח האנונימי (משתהה מעט)

לא כל עוד אתה ושאר המשפחה שלך בחיים.

אלון לא עונה, ומנתק את השיחה.

11. חוץ. רחוב צדדי סמוך לקזינו לא חוקי בפרוורי העיר. לילה

מכונית כהה חונה ברחוב צדדי וחשוך, ללא אורות. בתוכה נמצאים שני בלשי משטרה בלבוש אזרחי. הם צופים על מבנה במרחק כמה עשרות מטרים מהם.

בלש א (מציץ בשעונו)

עוד שתי דקות מתחיל הבלגן.

בלש ב (רוטן)

למה שמים אותי תמיד לשמור את הכניסה האחורית?

בלש א

מישהו צריך לאסוף את אלה שבורחים מאחורה. אתה רק חצי שנה במחלקה, את מי רצית ששימו כאן, את הוותיקים?

בלש ב

אתה נחשב ותיק, למה אתה מאחורה ולא מקדימה?

בלש א

אני מתנדב לזה כי אני אוהב את זה. לאסוף את הבורחים ולראות את הפרצופים שלהם כשהם נתפשים – עושה לי את היום.

בלש ב

מה אמרו לך שיש כאן? גם בית זונות או רק קזינו?

בלש א

לא יודעים בדיוק, המידע היה רק על קזינו. עוד מעט נדע.

בלש ב

נראה שהפעם הצלחנו לשמור טוב על ההפתעה. אף אחד בפנים לא חושד בכלום.

בלש א

לא רק זה, זה מבצע גדול הפעם. פשיטה על ארבעה מקומות בארץ בבת אחת. הפעם שיחקנו אותה. אף מילה בקשר עד הרגע האחרון.

בלש ב

אני רואה שמומי וכוכבה יצאו מהרכב. בוא נצא גם אנחנו.

שני הבלשים יוצאים מהרכב, ומתקרבים לפתח האחורי של המבנה, מתאחדים עם שני הבלשים האחרים. מהצד הקידמי נשמעות סירנות ואור כחול אדום מהבהב בכל השכונה. מתוך הבניין נשמעת המולה רבה, אורות נדלקים, מגהפונים קוראים לאנשים להישאר במקומותיהם. הדלת האחורית נפתחת וכמה גברים לבושים טוב מנסים לצאת, אך ארבעת הבלשים חוסמים את דרכם ומחזירים אותם פנימה.

מומי

יהיו פה הרבה כתבי אישום.

כוכבה (רוטנת)

בטח. אנחנו עושים את העבודה השחורה, והמדינה עושה הרבה כסף.

חלון אחד נפתח מאחורי הבלשים ובחורה יפהפיה צעירה מנסה לצאת מהחלון, כאשר היא חצי עירומה ורק מגבת מכסה את חלקה התחתון.

בלש א

כוכי – מאחוריך! מהר, מישהי מנסה לברוח!

הבלשית רצה ולוכדת את הבחורה.

הבחורה (זועקת)

עזבי אותי! עזבי אותי!

כוכי מכניסה את הבחורה בכוח לתוך המבנה ומסייעת לה להתלבש.

בלש א (פונה לבלש ב)

גם בית זונות.

הבחורה (נשמעת זעקה מתוך המבנה)

עזבו אותי! מה כולם רוצים מהחיים שלי? נמאס לי כבר מהחיים
הדפוקים האלה!

21. חוץ. חנייה בחצר בית דירות. יום

שעת בוקר. מזל יוצאת מחדר המדרגות לעבר חניית הבניין. היא מתקרבת למכוניתה ולפתע נעצרת.

מזל (זועקת)

יואו!

היא מרימה בבהלה את שתי ידיה אל פיה. ארבעת צמיגי מכוניתה חתוכים לגמרי. היא חוזרת ועולה בריצה אל דירתה.

31. פנים. משרד הפרקליטות במשטרה. יום.

מיה, פרקליטה נאה כבת 40, נכנסת למשרד של דגן, שוטר במדים, גבר כבן 45. בידה יש תיקיה עם מסמכים. היא מתיישבת מולו.

מיה

בוקר טוב, דגן. צריך להגיד לכולם מברוק על אתמול בערב.

דגן

כן, היה ממש מוצלח. יש לך את כל הרשימה?

מיה (מעיינת בתיק)

168 במחוז שלנו ועוד 32 במחוז הצפוני. הי, רק עכשו שמתי לב שזה
200 עגול.

דגן

המחוז הצפוני לא מעניין אותי, אנחנו לא מטפלים בהם. רק במחוז
שלנו. היו בעיות מיוחדות? מעצרים?

מיה

לא דיווחו על שום בעיות. לא ביקשנו אף מעצר כי הכל התנהל בסדר יחסית. כרגיל, למעלה מחצי מהם התחילו לבכות ולהתחנן. הסיפורים הרגילים. זאת פעם ראשונה שלי כאן. הגעתי לכאן בטעות. חבר פיתה אותי. אולי תוותרו לי, זה יהרוס לי את החיים, הפרנסה, הנישואים. אחד בכה כמו ילד קטן שאשתו תעזוב אותו אם זה יודע לה בחיי שאני לא מבינה את האנשים האלה. נתפשתם, נגמר המשחק. צריך לחשוב על כל התירוצים האלה לפני שנתפשים, לא אחרי.

דגן

כולם שוחררו?

מיה

למיטב ידיעתי כן. ביקשנו מהשופטת התורנית רק להוציא צו איסור יציאה מהארץ. הם יכולים לחכות לכתבי האישום בלי הגבלות נוספות.

דגן

או קיי. ועכשיו, לדבר העיקרי. מי הבעלים?

מיה

כאן נתקלנו בבעיה. אף אחד לא יודע, איש לא ראה, איש לא שמע. המקום כנראה לא שייך לאף אחד והתנהל בדרך הטבע.

דגן

אז זהו, כאן אני יכול לעזור לך. כל האתרים האלה שייכים למשפחה אחת של העולם התחתון, ומופעלים ע"י קוף. בשלב הראשון נאתר את הקוף, שכצפוי יקח על עצמו את כל האשמה כדי לשחרר את העבריינים הכבדים. אבל הפעם אני רוצה להגיע דווקא אליהם. צריך ללחוץ עליו לשתף פעולה, אפילו אם זה כרוך בתוכנית להגנת עדים. רק הראש האמיתי מעניין אותי.

מיה

אתה יודע שזה לא יהיה פשוט. מנהלי הדמי מעדיפים להיכנס לכלא ולא להלשין על הבוסים, גם מפקד של נקמה בבני המשפחה שלהם. אין לנו הרבה הצלחות להגיע לבוסים.

דגן

במקרה כזה נרים אותו על טיל. מצדי שילך למאסר מירבי הקבוע בחוק. במקרה הזה אני לא מוכן לוותר.

מיה

בסדר. נלך לכיוון הזה. אבל יש לי בעיה של כוח אדם. יש לי רק שתי
סטאז'ריות שעמוסות מעל הראש.

דגן

בנושא הזה אני יכול לסייע לך. אתמול הגיע לכאן עורך דין חדש, נראה
לי בסדר. עשה את ההתמחות בפרקליטות בירושליים, לכן אפשר
להכניס אותו ישר לעבודה. אני אשלח אותו אליך.

מיה (קמה לצאת)

מעולה. להתראות.

41. פנים. משרד משטרה. יום

מיה יושבת על כסא שולחנה, ומקלידה מסמך במחשב. טלי, בחורה כבת 25, נכנסת, מגיעה אל השולחן שם
מונחת ערימת תיקים.

טלי

כל זה בשבילי?

מיה (בלי להניע את ראשה)

כן.

טלי נוטלת את ערימת התיקים ויוצאת מן החדר. מיה ממשיכה בהקלדה. נשמעת נקישה קלה על הדלת הפתוחה,
ודניאל גלבוע מציץ פנימה.

דניאל

בוקר טוב. את מיה?

מיה

כן. שיט, שוב שכחתי לבקש שיתקינו לי תווית עם השם שלי ליד
הדלת.

דניאל

אפשר להיכנס?

מיה

אפילו רצוי.

דניאל

דגן אמר לי שאני מסופח אליך. ויש לי מידע מודיעיני בשבילך.

מיה מפסיקה להקליד ומסתובבת בכיסאה כלפי דניאל. הוא עומד על הסף וביד שלו יש מסמך.

מיה

אתה מהסטאז' בפרקליטות בירושלים?

דניאל

כן. דניאל גלבוע.

מיה (סוקרת אותו בענין)

איפה למדת?

דניאל

באוניברסיטת ת"א.

מיה

מה היה הציון הסופי שלך?

דניאל

היתה חסרה לי עשירית נקודה כדי לקבל הצטיינות יתרה.

מיה

יפה. בוא, שב כאן. איזה מידע מודיעיני אמרת שיש לך?

דניאל (מתיישב מולה)

בחיפושים שעשו הבלשים באתרים מהפשיטה של אמש, מצאו כמה מסמכים, ובכולם יש שם אחד המעיד על בעלות. ברור ששמו את המסמכים האלה בגלוי כדי שנגיע אליהם בקלות אז יש לנו את זהות הבעלים הרשום.

הוא מושיט לה מסמך, והיא מעיינת בו ומהנהנת.

מיה

בסדר גמור. אשלח שני בלשים להביא אותו לחקירה. אני רוצה שתצטרף לחוקרים על תקן של צופה מהצד, כי אחרי כן אתה תטפל בבקשה להארכת מעצר ובהגשת כתב האישום. אנחנו מקווים שתצליח להגיע באמצעותו לראש הנחש האמיתי.

דניאל

או. קיי. יש לי עוד כמה סידורים לעשות. איפה אני אשב?

מיה

יש שולחן פנוי ליד ציפי וטלי, שתי הסטאז'ריות שעובדות איתי, ביציאה
בצד ימין. שיהיה לך בהצלחה.

דניאל (קם)

תודה רבה.

הוא לוקח פתק לבן משולחנה, רושם עליו שלוש מילים בעט: "לזכור תווית שם" ומניח אותו באמצע שולחנה של
מיה.

דניאל

ככה לא תשכחי.

מיה מחייכת. הוא יוצא ממשרדה.

51. חוץ. רחוב שקט סמוך לבית פרטי. יום

שני בלשי משטרה בבגדים אזרחיים יושבים במכונית הצופה אל בית פרטי מפואר. מכונית שחורה מהודרת
מתקרבת לבית ונכנסת לחניה הפרטית.

בלש א

זה הוא.

בלש ב

קדימה. יוצאים.

שני הבלשים יוצאים מרכבם ומתקרבים אל המכונית השחורה המהודרת. מתוכה יוצא אלון אבילוף. שני הבלשים
מגיעים אליו.

בלש א

מר אלון אבילוף?

אלון

כן.

בלש א

יש לנו...

אלון (קוטע את דבריו)

עזבו את כל הבולשיט. קחו אותי לאן שאתם צריכים לקחת אותי.

61. פנים. חדר חקירות. יום

חוקר משטרה יושב ליד שולחנו ומולו אלון אבילוף. בצד יושב דניאל. דניאל מביט באלון ביסודיות ומניד בראשו. גם החוקר נועץ מבט באלון. החוקר מנענע עט שבידו.

החוקר

זהו? אתה בוחר לשתוק?

אלון אבילוף שלו ורגוע ולא מוציא מילה מפי

החוקר

שמע לי, מר אבילוף. אנחנו מכירים ואפילו מבינים את המצב שלך. אתה מחפה על משפחת פשע, לא אכפת לנו למה. אולי קיבלת הרבה כסף. אולי מאיימים על חיי הילדים שלך. אבל הגעת לצומת של החלטה גורלית בחיים שלך. החלטה לא פשוטה. אבל אנחנו לא באמת מעוניינים בך, אנחנו רוצים לסלק את משפחת הפשע מהרחובות. אתה יכול לעזור בזה גם לנו וגם לעצמך. היום יש לנו יכולות להגן עליך, בערך כמו באמריקה, תוכנית להגנת עדים. מה אתה אומר על זה?

אלון אבילוף לא מניד עפעף ולא פוצה פה.

החוקר

שמע, אדון אבילוף. זה כל הגזר שאני יכול להציע לך, אבל המקל שלי גדול במיוחד. אם לא תשתף איתנו פעולה, אתה תלך להרבה שנים לכלא. ותאמין לי, כמו שאני מסתכל עליך, הכלא זה לא מקום בשבילך. יזיינו אותך בתחת עשרים פעמים ביום.

אלון

חבל על הזמן שלך. תכין את כתב האישום ושלח אותי לשופט.

החוקר

ובמשפט אתה מתכוון לדבר?

אלון

כנראה שהשופט יבין יותר מהר ממך שלא, ואז ישלח אותי לכלא לכמה זמן שמגיע לי.

החוקר מנענע כל הזמן בעט שלו. הוא מביט על דניאל, ומניע בעיניו לעבר הדלת. שניהם קמים ויוצאים. אלון נשאר לבד, ומתרווח על כסאו.

71. פנים. מטבחון במשטרה. יום

החוקר עומד ליד קומקום חשמלי ומוזג לעצמו כוס קפה. דניאל עומד ליד החלון ומציץ החוצה.

החוקר

מה נראה לך? יש סיכוי לשכנע את האיש הזה?

דניאל

סיכויי נמוך מאוד. אבל יש באיש הזה משהו מסקרן. ההשלמה הזאת עם מה שצפוי לו ממש מוזרה. חוץ מזה, יש לי הרגשה שאני מכיר אותו או ראיתי אותו פעם, אבל לא יכול להיזכר מתי ובאיזה נסיבות.

החוקר

אז אתה הולך להכין כתב אישום?

דניאל

כן, איזו ברירה יש לי? אתה יודע מה, תן לי לדבר איתו ביחידות. אולי אצליח להוציא ממנו משהו בגישה אחרת.

החוקר (מחפש בארונות)

קדימה. לך על זה. לעזאזל, נגמרו כל העוגיות. לא נוכל לנשנש משהו עם הקפה עד סוף החודש.

81. פנים. חדר חקירות. יום

אלון יושב על כיסאו. הדלת נפתחת ודניאל נכנס פנימה. הוא מתיישב על כסאו של החוקר.

דניאל

אתה נראה לי מוכר.

אלון מסתכל על דניאל ושותק.

דניאל

אתה זוכר אותי מאיזה מקום?

אלון

לא.

דניאל

שמע, מר אבילוף. שנינו יודעים שאתה לא קשור להימורים בלתי חוקיים, ולא לזנות, ולא לשום משפחת פשע. אני לא רוצה להאשים אותך וששופט יעניש אותך. זה לא מגיע לך.

אלון

עשה מה שאתה צריך לעשות.

דניאל

יש לך איזה סיפור שאתה מסתיר מאיתנו.

אלון (מחייך במרירות)

אז אם אני מסתיר איזה סיפור, למה אתה חושב שאני פתאום אגלה לך אותו? ותאמין לי, אתה לא רוצה לשמוע על כל הצרות שיש לי.

אלון קופץ לרגע בכיסאו, ואישוניו מתרחבים.

91. חוץ. כביש עירוני. יום

ברמזור האדום בכביש, דניאל גלבוע, במכוניתו הישנה והמרופטת סוקר את המכונית המהודרת שלימינו בהתפעלות ופותח את החלון שליד המושב המרוחק.

דניאל גלבוע (בבת צחוק)

אתה מוכן להתחלף?

אלון אבילוף (מהרהר שניה)

אתה מוכן להתחלף גם עם הצרות שלי?

02. פנים. משרד חקירות. יום

דניאל מחייך חיוך רחב.

דניאל

אתה מהמכונית היוקרתית ברמזור! שאלת אותי אם אני מוכן להתחלף גם עם הצרות שלך.

אלון (מתבונן בדניאל בריכוז)

אהה, זה היית אתה.

דניאל (משועשע)

זה היה אחת אפס לטובתך. אני רואה שזה עומד להשתנות לאחת אחת.

אלון

תחסוך ממני את הקשקושים האלה. מצידי מאה אפס לטובתך. אני לא משחק משחקים מטופשים.

דניאל (מרצין)

שמע, אני צריך להכניס אותך למעצר עד תום ההליכים, ולהכין את כתב האישום. אני מבין שבחרת ללכת למשפט ולבית הסוהר. אבל היות ושנינו יודעים שאתה לא מסוכן לציבור, אני יכול לבקש לשחרר אותך בערבות עד למשפט. רוב הסיכויים שאצליח ואז יהיו לך כמה שבועות בחוץ. אבל בתמורה לזה אני רוצה לשבת אתך באיזה בית קפה, אחד על אחד ובלי מצלמות ומיקרופונים, ולשמוע את הסיפור שלך. בלי קשר לכתב האישום ולמשפט. סתם סקרנות שלי. אני רוצה להבין איך יכול להיות שמישהו יקריב את החופש שלו עבורפושע אחר. אתה הולך על זה?

אלון (חושב זמן ממושך)

כל מה שאמרת לי הרגע מוקלט ומצולם.

דניאל

כל התיעוד הזה הוא בעצם בשבילי. לי אין בעיה עם זה. מלבד זה, הדבר נתון לשיקול דעתי ובמסגרת הסמכות שלי. אני לא עובר כאן שום עבירה.

אלון (בחשדנות)

למה אתה מוכן לעשות את זה?

דניאל (בהססנות)

99% סקרנות אישית. אתה לא עבריין, ויש לי הרגשה שאתה מסתיר סיפור מעניין. ואם זה באמת ככה, ויהיה לי סיכוי אפילו של אחוז אחד להוציא אותך מהעסק – אני אעשה את זה.

אלון

ואם אגיד כן - אני יכול כעת לקום וללכת?

דניאל

יש עוד פרוצדורה של כמה שעות, אבל כן, היום תישן בבית. ועוד דבר קטן: אסור לך לעזוב את הארץ. תצטרך להפקיד אצלנו את הדרכון שלך.

אלון

איך ומתי ניפגש?

דניאל נוטל פתקה לבנה קטנה, ורושם עליה מספר טלפון. הוא מגיש אותה לאלון.

דניאל

מתי שתרצה. התקשר אלי ונקבע מקום וזמן.

אלון מקבל את הפתקה ומכניס אותה לכיסו.

אלון

תן לי קצת זמן.

דניאל

מתי שתרגיש נוח עם עצמך. אבל זכור, אני מבטיח לנסות לעזור, לא בטוח שאצליח.

אלון (נאנח)

אין שום סיכוי בעולם שתצליח.

12. פנים. משרד הפרקליטות במשטרה. יום

דגן יושב במשרדו ולוחץ על לחצן אינטרקום.

דגן

מיה, שמעת על הארוע של יעקב שמואל אליגון?

מיה

לא.

דגן

את יכולה להיכנס אלי עם הבחור החדש?

מיה

כן. עוד רגע.

הוא ממתין כמה שניות ואל החדר נכנסים מיה ודניאל. הוא מורה להם להתיישב מולו.

דגן

נראה שחטפנו ריקושט ראשון מהפשיטה. הבוקר גילו את גופתו של צעיר חרדי בשם יעקב שמואל אליגון. הוא תלה את עצמו והשאיר מכתב התאבדות. הוא מאשים את המשטרה בחוסר רגישות ופגיעה בכבוד האדם, לאחר שנתפש עם המכנסיים למטה בפשיטה. הוא התחנן שישחררו אותו ויניחו לו, כי לא יוכל לשאת את הבושה והפגיעה באביו, ואיים שיתאבד, והבוקר ביצע את האיום.

מיה

איפה זה קרה, אצלנו?

דגן

לא. זה קרה במחוז הצפוני, והם הולכים לחטוף הרבה אש על זה.

מיה

אבל למה? מה המיוחד בו?

דגן

מתברר שהוא בן של אדמור מפורסם בצפת. ישיבה גדולה, מאות מאמינים ומעריצים. יהיה בלגן תקשורתי גדול, והמשטרה תחטוף מהלומות בתקשורת. יחסי הציבור שלנו יהיו על הפנים.

דניאל

מה ההשלכות של הארוע הזה לגבינו?

דגן

זאת בדיוק הנקודה, ולכן קראתי לכם. אם בצפון זה קרה, זה עלול לקרות גם אצלנו. הייתי מעוניין לנסות להקדים תרופה למכה. נסו לתחקר את הבלשים שהשתתפו בפשיטות, או לבדוק בכל התיקים את התחקיר הראשוני של העבריינים, וחפשו רמזים או סימנים למישהו עם בעיות מיוחדות, או מישהו שאיים בהתאבדות.

מיה

דגן, אתה יודע שאנחנו לא יכולים לוותר למישהו שמאיים בהתאבדות הרי אם הישראלים היו מגלים משפט אחד שפועל עלינו ומשחרר

אותם, כל המאתיים שנתפשו היו מדקלמים בדיוק את אותו משפט מצליח. הרי שנינו יודעים שהרוב הגדול תחמנים ורמאים.

דגן

נכון, הרוב משקרים, אבל אולי נצליח למצוא את המקרה הטרגי האמיתי הבודד ולחלץ אותו ואותנו. את יודעת, גם ההיפוכנדר הכי מטורלל שבעולם לפעמים באמת נופל למשכב.

מיה (פונה לדניאל)

אתה תטפל בזה? כל התיקים על השולחן של טלי. אחרי זה דבר עם הבלשים שהשתתפו בפשיטה ובחקירות הראשוניות, אולי תמצא משהו מעבר לתיעוד.

דניאל (מהנהן)

או קיי.

22. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

דניאל מגיע אל שולחנו, טלי מעיינת בתיקים ומסמכים, ציפי. בחורה צעירה, עושה חיפושים במאגרי נתונים במחשב.

דניאל

טלי, אכפת לך אם אעביר את כל ערימת התיקים שלך לשולחן שלי? אני צריך לנבור בהם כמה שעות.

טלי

אין בעיה. מה אתה מחפש?

דניאל

אנחנו רוצים להיות בטוחים שאף אחד מאלה שנתפשו בפשיטה לא איים להתאבד או אין לו איזו בעיה נפשית מיוחדת. במחוז הצפוני איזה אברך, בן של איזה אדמור, התאבד מהבושה. דגן רוצה לוודא שזה לא יקרה גם אצלנו.

טלי

אני מכירה את כל התיקים, ולא זכור לי משהו יוצא דופן.

ציפי

ואני עברתי על כל העדויות. לא היה משהו מיוחד, בעצם, אולי מקרה אחד...

דניאל

איזה מקרה?

ציפי

בלשית אחת, כוכי, מנעה מאחת הפרוצות לברוח מהיציאה האחורית של הקזינו. היא העידה שהצעירה ממש השתוללה ובין היתר צעקה שהחיים שלה דפוקים ונמאס לה לחיות.

דניאל

מה שמה?

ציפי

דזירה. כמו הסוג של תפוח האדמה. לא מסרה שם משפחה.

דניאל

יכול להיות שזה מקרה גבולי שדגן התכוון. אולי כדאי לזמן אותה אלינו ולוודא שהיא לא תעשה לעצמה איזה נזק בלתי הפיך.

טלי (מוצאת את התיק שלה)

הנה התיק שלה. רגע, היא בעצם היחידה שעצרנו אותה, מפני שהיא חסרת דיור. נוכל להביא אותה לכאן מהמעצר.

דניאל (מעיין בתיק)

מה זה? אין שם משפחה, אין מספר תעודת זהות.

טלי

החומר בתיק הזה מבוסס רק על התשאול הראשוני שלה. צריך לקחת הכל בעירבון מוגבל.

דניאל

טוב. עדיין אני רוצה לעבור על כל התיקים.

ציפי מסמנת לו בידיה שיקח הכל. הוא מעביר את הערימה לשולחנו ומתחיל לעיין בתיק הראשון.

32. פנים. משרד הוצאה לאור. לילה

ברוך לוגם מכוס תה. גלילי יושב מולו ומתבונן בו בעניין רב

ברוך

אני הכרתי את דזירה לפני שנה בערך. עוד לפני ששינתה את שמה לדזירה, כי היו לה הרבה שמות שהשתמשה בהם... והיא לא היתה סתם פרוצה. היא היתה יותר כמו... אלה רומית. מושלמת. תאר לעצמך את הפסל הכי מוכשר בפירנצה בתקופת הרנסנס, שמבקשים ממנו לעצב את האישה האידאלית. יפהפיה, גוף זקוף, חטוב, שדי שיש. מושלמת. כזאת היא היתה. הראש שלי הסתחרר ממנה. לא הצלחתי להבין איך אחת כזאת יכולה להדרדר למכירת הגוף שלה תמורת כסף. ורציתי להבין. הצלחתי להתחיל איתה במסדרון של בית המשפט. אני התאהבתי בה מהרגע הראשון. וזאת היתה הטעות הכי גדולה שעשיתי בחיים...

42. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

דניאל מעיין בתיק כאשר חצי ערימה מהתיקים בצד ימין וחצי ערימה בצד שמאל ציפי וטלי עובדות ליד שולחנותיהן. מיה מתקרבת אל השלושה.

מיה

דניאל, שוטרת בשם הילה, בקומת הקרקע בחדר מס' 4 מבקשת להתייעץ עם פרקליט, אתה יכול לגשת אליה עכשיו?

דניאל

כן. את יודעת במה מדובר?

מיה

איזו צעירה מתעקשת להגיש תלונה לא הגיונית, אולי תראה אם אפשר לשכנע אותה לרדת מהסיפור.

דניאל

או קיי.

דניאל קם והולך.

52. פנים. חדר קבלת קהל במשטרה. יום

הילה, שוטרת כבת 40, יושבת ליד שולחן עמוס ניירות, מסמכים, תיקים וקלסרים. היא מדברת בטלפון. מולה יושבת מזל. גם מזל מדברת בטלפון הסלולרי שלה. הדלת נפתחת, ודניאל מציץ פנימה. הילה מסמנת לו בידה להיכנס. הוא נכנס וסוגר אחריו את הדלת.

הילה (בטלפון)

לא יכולה עכשיו. אני באמצע העבודה.

מזל (בטלפון)

לא מוכנה יותר. תמיד אנחנו צריכים לוותר.

הילה (בטלפון)

אז תבקש מאבא שילך להוציא את הרכב במקומך. גם אני עמוסה מעבר לראש.

דניאל מחייך ומשלב ידיים בסבלנות.

מזל (בטלפון)

לא רוצה! לי חתכו את הצמיגים, לא לכם! אלפיים שקלים הלכו לי על זה. אני רוצה שמישהו יפצה אותי על זה. למה לרעים צריך להיות טוב ולטובים צריך להיות רע?

הילה (בטלפון)

אם ככה שיחכו במוסך עד שאחד מאיתנו יתפנה. המוסך נסגר בארבע? אז נוציא אותה מחר.

מזל (בטלפון)

לא מעניין אותי. אני הולכת עם זה עד הסוף! ביי.

הילה (בטלפון)

או קיי, נסה לדבר איתם. דבר איתי אחרי זה. ביי.

דניאל מחייך, ומתיישב לצידה של מזל.

דניאל

מה אפשר לעזור?

הילה

הבחורה הנחמדה הזאת רוצה להגיש תלונה שלא יצא ממנה כלום. שמע את הסיפור שלה. אני לא מצליחה לשכנע אותה שחבל על המאמץ.

דניאל

קדימה. אני מקשיב.

מזל

חתכו לי את כל הצמיגים במכונית שלי. זה עלה לי אלפיים שקל.

דניאל (בחיוך)

את זה שמעתי בשיחה שלך. את יודעת מי עשה את זה?

מזל

כן. זאת אומרת אני בטוחה שזה היה נקמה על כך שצפרתי לאיזה נאד נפוח שחסם לי את הכביש. ובגלל שהעזתי לצפור להוד מלכותו, הוא שלח את הבריון הצעיר שלו לחתוך לי את הצמיגים התנהגות פושעת כזאת צריכה לקבל עונש מרתיע. והשוטרת לא מוכנה אפילו לרשום את התלונה שלי.

דניאל

את יודעת מה השם שלהם? הכתובת?

מזל

לא. סתם מנוולים בריונים שחסמו את הרחוב כאילו הוא שייך לאבא שלהם, וכל המכוניות מאחוריו היו צריכים לחכות שהוד מעלתו יפסיק את השיחה החשובה שלו ואסור להם לצפצף לו!

דניאל

אני מבין את הכעס והתסכול שלך, אבל יש לך הוכחה שזה הם? אולי זה מישהו אחר? אולי שכן שכועס עליך, אולי חבר שזרקת אותו ורוצה להתנקם בך?

מזל

מה פתאום? אין לי אויבים. כל השכנים אוהבים אותי. גם אין לי בכלל חבר. זה בטוח רק אלה מהרחוב.

דניאל

אבל את מבינה שזו לא הוכחה עבור בית המשפט. השופט מחפש רק ראיות והוכחות. אם היית רואה מישהו עושה את זה על חם ומצלמת אותו בטלפון הנייד שלך, זה כבר סיפור אחר. או אם היה לך עד שראה מישהו עושה את זה ומוכן להעיד. אבל אין לך הוכחה כזאת. אני צודק?

מזל

נכון, אין לי הוכחה כזאת, אבל השוטרים יכולים לחקור ולגלות מי זה. אפשר למצוא טביעות אצבעות, לא יודעת. לראות שאין להם אליבי. אני לא מבינה בזה, אתם צריכים להיות המומחים. אני רוצה שיתפשו אותו ויכניסו אותו לבית הסוהר. את שניהם, מצידי.

דניאל (מתאפק לא לצחוק)

איך קוראים לך?

מזל

מזל.

דניאל

מזל, גם אני רוצה לא פחות ממך שהעבריינים יבואו על עונשם. זה בדיוק התפקיד שלי כפרקליט משטרה. אבל את צריכה להבין שהסיכוי קטן למצוא שני אנשים שאת לא מכירה וראית כמה שניות ברחוב. אפילו אם נמצא אותם, את לא תוכלי לזהות אותם במסדר זיהוי שבו יהיו כמה אנשים דומים אחד ליד השני. וגם אם תזהי אותם, הם יחישו שעשו את זה והשופט יצטרך לשחרר אותם מחוסר הוכחות. ועוד דבר: כבר החלפת את הצמיגים. כלומר אין לנו סיכוי אפילו למצוא טביעות אצבעות.

מזל

אז מה אתה מציע, לוותר להם? לתת להם פרס? בשביל מה קיימת המשטרה בכלל?

דניאל (מתנשף)

מזל, אין לך מושג כמה צרות יש במדינה הזאת שמצדיקות קיום של משטרה גדולה וחזקה. ומה שיש לנו בפועל זו משטרה קטנה וענייה. אנחנו בקושי מצליחים למנוע פגיעה בנפש, ולכן הפגיעה ברכוש נמצאת אצלנו בעדיפות הנמוכה ביותר. זה שלא פגעו בך פיזית, ואת בריאה ושלמה, זה מה שחשוב יותר לי ולהילה. תחשבי על זה: המצב היה הרבה יותר גרוע לו היו מכים אותם ושוברים לך כמה עצמות או חס וחלילה דוקרים אותך עם סכין...

מזל (מהרהרת רגע קצר)

ואם אני בכל זאת מתעקשת להגיש תלונה?

דניאל

זו זכותך, כמובן, אבל זה יהיה חסר תכלית. לאחר כמה ימים אני עצמי
אאלץ לסגור את התלונה מחוסר ראיות. אבל את צריכה להבין שאני
אעשה את זה מסיבה אחרת, חשובה יותר. הדפוס הזה של עבירה
מתאים לפרופיל של עבריין בכיר. חיתוך צמיגים אצלם זו אזהרה
ראשונה. אם תבחרי להילחם בהם, אין לך סיכוי גדול לצאת מזה
בשלום. הנקמה שלהם תהיה הרבה יותר גרועה עבורך. אלה אנשים
אלימים, ואני לא רוצה לתאר לך מה הם עושים כדי שלא להעכיר לך
עוד יותר את מצב הרוח שלך. אני עושה לך טובה בזה שאני מיעץ לך
לשכוח מכל העניין.

מזל

אז אולי כדאי שתרשמו את התלונה שלי, כדי שיהיה במחשב, ואם זה
יקרה עוד כמה פעמים, או תצליחו לתפוש אותו בגלל עבירה אחרת,
התלונה שלי תצטרף לתלונות האחרות וככה נפיל אותו כולנו יחד.

דניאל (מחייך)

כל הכבוד לך על האומץ והנחישות. הילה, אני מציע שתרשמי את
התלונה שלה בשביל הרקורד. אני אעכב את סגירתה למקסימום שאני
יכול. אם זה יתאפשר, נשקול אם לצרף את התלונה הזאת לתיקים
נוספים. מזל, בכל מקרה אני לא מתכוון לעשות שום דבר שעלול
להזיק לך. מקובל עליך?

מזל

לפחות זה.

דניאל (פונה להילה)

ומה דעתך?

הילה

אני חושבת שזו טעות. מהניסיון שלי זה סתם מיותר. אבל אם אתה
אומר, אז לי אין בעיה.

דניאל

אם כך, סוכם. הילה תקלוט את כל הפרטים ואני אשמור איתך על
קשר במידה ותהיה התפתחות. להתראות.

מזל

ביי.

דניאל יוצא מהחדר, והילה מתחילה להקליד פרטים במחשב.

62. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

מיה מתקרבת לשולחנה של טלי.

מיה

דניאל נמצא בסביבה?

טלי

לא. כל הבוקר הוא בדיונים בבית המשפט. יחזור לכאן רק בסביבות הצהריים.

מיה

טוב. אני נוסעת למס הכנסה, החלטנו להעביר אליהם את הרשימה של כל המהמרים. אני כבר לא אחזור היום למשרד, משם אני חותכת ישר הבייתה. כשדניאל יחזור, הודיעי לו שמחר בתשע מביאים את דזירה למשרד שלי, והייתי רוצה שיהיה נוכח.

טלי

בסדר. להתראות.

מיה עוזבת את המקום.

72. פנים. אולם בית משפט. יום

רשמת כבת 45 יושבת על שולחנה המוגבה, לצידה קלדנית צעירה. היא מעיינת במסמך. מולה עומד דניאל, סמוך לשולחן התובע, לבוש בבגדי ליטיגטור. על ספסל מוארך בצד יושבים שלושה צעירים, אחד מהם אזוק בידיו וברגליו. שוטר במדים יושב בין שנים מהם. שוטר במדים נוסף עומד לייד העציר האזוק.

הרשמת

בקשה להארכת מעצר בשבעה ימים ליוסף בר ששת מי זה יוסף בר ששת?

דניאל מצביע על העציר הכפות.

הרשמת

מדוע העציר כפות בבית הדין?

דניאל

העציר השתולל במסדרון לפני כמה דקות, השוטרים לא רצו לקחת סיכון כשיופיע בפנייך.

הרשמת

יש לו סניגור?

דניאל

העציר היכה את הסניגור שלו במסדרון לפני כמה דקות, והוא הלך לטיפול במיון.

בר ששת (מתפרץ)

כוס אמ-אמק וכוס אל אוחתך הסניגור המאניק הזה!

הרשמת נועצת בו מבט ומקישה בפטיש על השולחן. העציר משתתק. היא חוזרת לעיין במסמך. היא מחתימה את המסמך בחותמת וחותרת בכתב ידה. הקלדנית מקלידה במסך המחשב. השוטר העומד מלווה את העציר החוצה. מבעד לדלת אולם בית המשפט הפתוחה, ברוך נכנס פנימה, ומתיישב על ספסל בשורה האחרונה. הרשמת רואה אותו ומחייכת.

הרשמת

שלום מר ברוך! הרבה זמן לא ביקרת באולם שלי. אתה מרגיש טוב?

ברוך מניע בראשו לחיוב. הרשמת פונה לדניאל.

הרשמת

כבר יצא לך להכיר את ברוך? הוא אוהב להאזין לשופטים, כבר הרבה מאוד שנים, למרות שהוא עדיין צעיר. אני חושבת שהוא שמע כל כך הרבה תיקים והחלטות, שהוא יכול להחליף חלק מהשופטים שלנו...

דניאל מתבונן בברוך ומחייך. הרשמת מתחילה לעיין במסמך נוסף.

הרשמת (מביטה לעבר העצירים הנותרים)

מי זה שמעון כהן?

שמעון

אני.

הרשמת (פונה לדניאל)

אינני מבינה מדוע להשלמת החקירה הפשוטה הזאת אתם מבקשים שבעה ימי הארכת מעצר.

דניאל

יש לנו עומס עבודה עצום, כבוד השופטת.

הרשמת

זאת לא אמורה להיות בעיה של העציר. אני מאשרת שלושה ימים בלבד.

הרשמת מחתימה את המסמך בחותמת וחותמת בכתב ידה. הקלדנית מקלידה במסך המחשב. הרשמת מעיינת בתיק נוסף.

הרשמת (פונה לעציר השלישי)

אתה אריה מירון?

אריה

אריק.

הרשמת

גם כאן אני לא מבינה את הבקשה לעצור את האיש לשבעה ימים זה בפירוש חשד לעבירת צווארון לבן. העציר הזה מסוכן לציבור?

דניאל

לא, כבוד השופטת.

הרשמת

נראה שיש לכם ראיות מוצקות ביותר. הוא עלול לשבש הליכי משפט?

דניאל

הסבירות נמוכה אבל קיימת, כבוד השופטת.

הרשמת

אז מדוע אתם מבקשים לעצור אותו? ומדוע לשבעה ימים?

דניאל

עדיין קיים חשש לתיאום גירסאות, ואנחנו מסתמכים על כמה תקדימים ששופטי שלום אישרו מעצרים דומים. ולגבי מספר הימים, שוב, עניין העומס שלנו בפרקליטות.

הרשמת

אינני מתרשמת שיש חשש לשיבוש החקירה. ובקשר לעומס שלכם, אני משחררת את הנאשם בערבות אישית של עשרת אלפים שקלים. קחו את הזמן שלכם, הנה עזרתי לכם בהקטנת עומס העבודה.

דניאל

תודה רבה, כבוד השופטת.

הרשמת

אז אם סיימתי אתך, נצא לרבע שעה הפסקה ונמשיך לשמוע את
התיקים לפי סדר היום.

דניאל אוסף את המסמכים לתוך תיקו ועוזב את האולם.

82. פנים. משרד משטרה. יום

דזירה, לבושה בבגדי עצירה, בשיער פזור ומאופרת בשאריות של איפור כבד, מגיעה בליווי שוטרת במדים לחדרה של מיה וקוראת את השם 'מיה לוי' - עורכת דין' בתווית של הדלת. השוטרת נשארת בחוץ, דזירה נכנסת פנימה. מיה יושבת בכיסאה, דניאל עומד לצידה ומביט בצג המחשב שלה. דניאל מזדקף ונועץ בה מבט סקרני. הלסת שלו נשמטת למראה יופיה. מיה נועצת מבטה בידיה של דזירה – על כל יד יש צמיד רחב וגס.

מיה

בוקר טוב, דזירה. בבקשה שבי כאן. מה שלומך?

דזירה

חרא.

מיה (נושכת את שפתיה)

דניאל, שב גם אתה. אה, הגיעו כרטיסי הביקור שלך, בבקשה.

מיה מגישה לדניאל חבילת כרטיסי ביקור. דניאל ודזירה מתיישבים, דניאל מתקשה להסיר מבטו ממנה.

מיה

שמי מיה לוי, ואני עורכת דין של המשטרה...

דזירה (קוטעת אותה)

אני יודעת לקרוא.

מיה (מתעלמת)

זוה עורך דין דניאל גלבע, שעובד איתי.

דזירה

מה אתם רוצים ממני? מה כולם רוצים מהחיים הדפוקים שלי?

מיה (בולעת את רוקה)

דזירה, תני לי סיכוי. אני רוצה להתחיל את השיחה שלנו באנרגיות חיוביות. אני יודעת שתפשו אותך בפשיטה ועצרו אותך לקראת כתב אישום על עיסוק בזנות, אבל אם נשוחח ונכיר אותך, ונוכל להבין את הבעיות שלך, אולי יש דרך שנוכל לעזור לך.

דזירה (שותקת)

מיה

מה שם משפחתך? מה מספר תעודת הזהות שלך?

דזירה (שותקת)

מיה

לפי עדותך את בת 22. לא למדת בבתי ספר, לא שירתת בצה"ל, ואת חיה לבדך בלי כתובת ברורה. לא ציינת מה מקורות הכנסותיך, למעט העיסוק שלך כפרוצה.

דזירה

אז אתם יודעים עלי מספיק, מה עוד אתם רוצים? יאללה, תכניסו אותי לבית הסוהר ותגמרו עם זה.

מיה

המטרה שלנו לא להכניס לבית הסוהר. המטרה שלנו לעזור לאנשים, לפתור בעיות, לשקם את החיים ולא להעניש. השאלה היא אם את מוכנה לנסות להפסיק לרטון ולקלל ולשנוא את כל העולם מבלי לתת סיכוי אמיתי לעזור לעצמך. אני ודניאל כאן כדי לנסות לסייע לך, אבל בלי נכונות ומאמץ מצידך בטח שלא נצליח. אם תשתפי פעולה, יש למהלך הזה סיכוי.

דזירה

למה שאני יאמין לכם? כולם רק דופקים אותי, מה פתאום שמישהו ינסה לעזור לי?

מיה (נאנחת)

אני מבינה שאיבדת את האמון בבני האדם. תני לנו צ'אנס. מי זה כולם? מי דופק אותך? בכלל, איפה ההורים שלך?

דזירה

הם לא יודעים איפה אני ואני לא יודעת איפה הם. בטח מטיילים
באמריקה או באוסטרליה.

מיה

את לא יודעת את הכתובת שלהם?

דזירה

לא. הם עשירים, יש להם הרבה בתים, וגם בכל מיני מקומות בעולם.
אף פעם אני לא יודעת איפה הם נמצאים.

מיה

במה אבא שלך עוסק?

דזירה

לא מעניין אותי. הוא עושה רק כסף. עסקים. הוא היה קבלן גדול.

מיה

ובגיל צעיר ברכת מהבית?

דזירה

אבא גירש אותי. לא שמעתי בקולו אז הוא העניש אותי כל הזמן, עד
שלא יכולתי לסבול יותר, וברחתי.

מיה

ולאן בדיוק הלכת? ואיך הסתדרת מבחינת כסף?

דזירה

בהתחלה ישנתי אצל חברות, אבל אחרי זה התחלתי לישון ברחובות,
בגינות, במחסנים באזור התעשייה. לא היה לי כסף. הייתי גונבת אוכל
בסופרמרקטים. הם תפשו אותי כמה פעמים, אבל תמיד ויתרו לי. עד
שהתחלתי להזדיין עם גברים בשביל כסף.

מיה

מי היו החברות שלך? את יכולה למסור לנו שמות וכתובות?

דזירה (שותקת)

מיה

את משתמשת בסמים?

דזירה

לא.

מיה

את משתמשת באמצעי מניעה?

דזירה

לא. בהתחלה לא ידעתי מה זה בכלל. בגיל 14 נכנסתי להריון, ועשו לי הפלה. אבל הרופא שעשה את זה קרע לי את הרחם, ומאז אני לא יכולה להכנס להריון ולא ללדת לכל החיים, אז אני לא צריכה להשתמש בשום אמצעי מניעה.

מיה (מנידה בראשה)

והורייך לא ידעו מכל זה?

דזירה

לא. הורי לא יודעים אם אני חיה או מתה.

מיה (בקול רך)

כאשר תפשו אותך בפשיטה, אמרת שנמאס לך מהחיים האלה. למה התכוונת בדיוק?

דזירה

אז בגלל זה הבאתם אותי לכאן! אתם חושבים שאני רוצה להתאבד!

מיה

אנחנו קראנו לך לכאן כדי להכיר אותך ולנסות לסייע לך. אנחנו יכולים לבטל את כתב האישום, ולהפנות אותך לסיוע שמגיע לך מהמדינה. השאלה היא אם את מעוניינת בעזרה כזאת או שאת רוצה לחזור לרחובות ולזנות.

דזירה

אני רוצה שתעזבו אותי כולכם ותרדו לי מהחיים.

מיה

ובעניין ההתאבדות?

דזירה

לא התאבדתי עד היום, נכון? אז נראה לך שאני רוצה להתאבד?

מיה

או קיי, את לא רוצה להתאבד. מה את כן רוצה? איך את היית רוצה לראות את החיים שלך בעוד חמש שנים? בעוד עשרים שנה?

דזירה

אני חיה מיום ליום, ולא חושבת אפילו על השבוע הבא.

מיה

ולמה שהמדינה לא תסייע לך, נניח, לרכוש מקצוע כלשהו שתוכלי להשתכר בכבוד? או מקום מגורים שהוא קצת יותר נוח מהרחוב?

דזירה (שותקת)

מיה

תנסי להתמודד עם השאלה שלי. את לא חייבת לענות לי עכשיו, תחשבי על זה ותשיבי לי בפעם אחרת אם היה אפשר, איך היית רוצה לראות את עצמך בעוד כמה שנים? נשואה? עובדת במקצוע שאת אוהבת? היית רוצה לאמץ תינוק או תינוקת חמודה? היית רוצה לגור בבית משלך?

דזירה

כשההורים שלי ימותו, יהיו לי אלף בתיים.

מיה

אז אם היינו יוצרים קשר אם הוריך, יש מצב שתוכלי לקבל מהם בית אחד כבר מחר בבוקר.

דזירה

אני לא אדבר ולא אראה את ההורים שלי עד שימותו.

מיה (נאנחת ופונה לדניאל)

דניאל, מה דעתך?

דניאל

לדעתי אנחנו צריכים לפעול בשני כיוונים. מהכיוון שלנו – נבטל את התלווה ונניח לה לנפשה כמו שהיא רוצה. מהכיוון שלה, היא תחשוב על השאלה ששאלת אותה, וכאשר תהיה לה תשובה היא תבוא אלינו לענות.

מיה (פונה לדזירה)

את מסכימה לזה?

דזירה (מהנהנת)

מיה

אם כך, נסגור את התלונה ונשחרר אותך. את רשאית לחזור הביתה...
ללכת לאן שתירצי. את חופשיה.

דזירה קמה ללכת. דניאל מושיט לה כרטיס ביקור שלו.

דניאל

אם תרגישי צורך להתקשר, תוכלי להתקשר אלי. תמיד אהיה זמין
בשבילך לעזור לך בכל דרך ובכל מצב.

מיה

להתראות, דזירה.

דזירה

ב"י.

דניאל ומיה נשארים לשבת ומחליפים מבטים.

דניאל

איזה חיים אומללים. אם היה אפשר לשנות בעבר שלה איזו תנודה
קוונטית, כל מהלך החיים שלה היה נראה אחרת. היתה רוכשת
מקצוע, או משתלבת בעסקים של אביה. היה לה חבר או בעל. היה לה
סיכוי למשפחה. עם הנתונים הטבעיים שלה, היתה יכולה להיות
דוגמנית על. היא היתה יכולה להיות מלכת העולם.

מיה (מתבוננת בו בתמהון)

אתה מדבר ברצינות? אני לא מאמינה! תגיד לי, לפי דעתך - כמה
מתוך מה שהיא סיפרה לנו היה אמיתי?

דניאל (נבוך)

אין לי מושג. למה שלא תספר לנו את האמת?

מיה

רואים שאתה חסר ניסיון. אתה יודע מה, נסה לאמת משהו
מהסיפורים שלה. בדוק ברישומי משרד הפנים אם נולדה משהי בשם
דזירה לפני 22 שנה. נסה לאתר את הוריה. נסה לגלות אם היא

נעצרה במחוזות אחרים בשמות בדויים. תלמד משהו בחיים בדרך הקשה.

דניאל

אז אם לא האמנת לה, ואין לדעתך סכנת התאבדות, למה הסכמת לבטל את כתב האישום שלה?

מיה

ראשית, **אתה** הצעת את זה, והחלטתי לזרום עם זה כי לא רציתי להפוך את הכל בפרצוף שלך ושלה. דבר שני, הזונה הצעירה הזאת יודעת על החיים יותר ממך וממני גם יחד. אם היתה רוצה עזרה, היתה יודעת לאן לפנות. דבר שלישי, הייתי חייבת לעשות משהו עבור דגן ועבור התקשורת, למקרה שבאמת תהיה הסתבכות. הנה, חשדנו במקרה מסוים וטיפלנו בו, אנחנו לא מסוגלים לחזות כל מקרה בעולם. כיסוי תחת. תלמד גם את זה. ודרך אגב, שמת לב לצמידים הגדולים והמכוערים שעל ידיה?

דניאל

כן.

מיה

וזה לא נראה לך מוזר?

דניאל

האמת היא שכל דבר אצל הבחורה הזאת נראה לי מוזר.

מיה

אני לא אתפלא אם היא ניסתה בעבר לחתוך לעצמה את הורידים והצמידים מסתירים את הצלקות.

דניאל מהנהן משהו לא ברור ויוצא נבוך ממשרדה.

92. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

דניאל עומד ליד ציפי וטלי. ציפי מגישה לו הדפסת מחשב.

ציפי

זה מה שמצאתי בשבילך. תרשומת של המעקב אחרי 'אלפא'. הפרטים שמסרה המתלוננת על חיתוך הצמיגים די מתאימים.

הבלשים שעקבו אחרי המכונת שלו באמת דיווחו שהוא היה שם
בכביש באותו תאריך ואותה שעה שהיא סיפרה.

דניאל

אז תחושת הבטן שלה היתה נכונה.

טלי

זה כמובן נסיבתי בלבד, ולא מספיק להרשעה. אפילו לא לכתב אישום.

דניאל

נכון. אבל זה מספיק בשבילי כדי לעדכן אותה ולהראות לה שאנחנו לא
שוכחים את התלונה שלה, ועשינו משהו.

טלי

אל תטפח אצלה תקוות שווא.

דניאל

בוודאי שלא. דרך אגב, אולי תוכלי לעשות בשבילי שירות נוסף?

טלי

אין בעיה. כל עוד משלמים לי משכורת.

דניאל

נסי לבלוש קצת אחרי הדזירה הזאת. אולי תמצאי חומר נוסף עליה.
השם שלה אמיתי? משפחה? תעודת זהות? יש לה משפחה בארץ?
נעצרה כבר בעבר בארץ?

טלי

בסדר. אפשר לשאול למה? נדלקת עליה?

דניאל (מניד בראשו)

אין סיכוי! ממש לא הטיפוס שלי.

הטלפון הנייד של דניאל מצלצל, ודניאל עונה לשיחה ומתיישב בשולחן. הוא מקשיב ומחייך בשביעות רצון.

דניאל

מעולה. אני שמח על השיחה הזאת. (מקשיב).

מחרתיים בערב נשמע לי מצויין. (מקשיב)

הברווזים מרגיעים אותך? האמת – גם אותי. (מקשיב)

אז סגרנו על 6 בערב. בכניסה לייד האגם. אולי אחרי כן ניסע לאיזו מסעדה.

השיחה מסתיימת. דניאל נשאר להרהר רגע קצר. הוא מקליד משהו במחשב שלו, ורושם על פתק קטן מספר טלפון. את הפתק מכניס לכיסו.

03. פנים. בית קפה. לילה

דניאל ומזל עומדים ליד המארכת, והיא מובילה אותם לשולחן לשניים, צמוד לחלון הפונה אל המדרכה. הם מתישבים, היא מניחה שני תפריטים ועוזבת.

מזל

אמרת לי בטלפון שאתה רוצה לעדכן אותי בהתקדמות הנושא שלי, אז למה בבית קפה?

דניאל

יותר נחמד להתעדכן על כוס קפה. אני מזמין.

מזל (מושכת בכתפיה)

טוב. בוא נזמין קפה.

דניאל

את אוהבת קפוצ'ינו? עם עוגה?

מזל

קפוצ'ינו כן, על העוגה אני מוותרת.

דניאל (מסמן למלצרית)

שיהיה כרצונך. שני קפוצ'ינו בבקשה.

מזל

אז מה העדכון?

דניאל

הצלחנו לאמת חלק מהפרטים שדיווחת בתלונה. מתברר שראש העבריינים נמצא אצלנו תחת מעקב מתמשך של בלשים. חיפשנו בדו"ח המעקב וגילינו שבאמת הוא היה בדיוק בתאריך ובשעה

שתיארת באותו מקום שתיארת. הבלשים לא צילמו אותו באותו ארוע,
אבל זה אומר שכל מה שאמרת היה מדויק.

מזל

איך קוראים לו?

דניאל

אנחנו מכנים אותו 'אלפא'. בכל מקרה לא נגלה לך את השם האמיתי
שלו, כדי שלא לסבך אותך. אם את תנסי לפרסם את הדבר בתקשורת
עם שמו האמיתי, עורכי הדין שלו יתבעו אותך על הוצאת דיבה ויזכו
במשפט, ואת עוד תצטרכי לשלם לו פיצויים. לכן בלי שמות.

מזל

אז מה אני יכולה לעשות עם מה שסיפרת לי?

דניאל

לא הרבה... בעצם, כמעט כלום. רק רציתי שתדעי שלא שכחנו אותך
ואנחנו מתייחסים לתלונה שלך.

המלצרית מביאה להם שתי כוסות משקה והולכת.

מזל (בתמיהה)

אז זה הכל?

דניאל (מהסס)

לא... יש עוד משהו אחד...

מזל

מה?

דניאל (קצת נבוך)

אני מכיר אותך בערך חמש דקות, נכון? אז כשבאת להתלונן
במשטרה.

מזל

נכון.

דניאל

את יודעת כמה פרטים גיליתי עליך בזמן הקצר הזה? את אסרטיבית,
אמיצה, נחושה בדעתך. את בצד של הטובים, ורוצה להעניש את

הרעים. את לא מתייאשת גם נגד כל הסיכויים. מנסה לפתור בעיות בתבונה. בנוסף, אין לך אויבים. כולם אוהבים אותך, גם השכנים. ואין לך חבר... ואז חשבתי לעצמי, שכל מה שראיתי ולמדתי עליך מוצא חן בעיני. ואם כולם אוהבים אותך, אז אולי כדאי גם לי לנסות להכיר אותך?

מזל (מצמידה שתי ידיה לפיה בהפתעה)

אתה רוצה להתחיל איתי? זה נהיה דייט?

דניאל

רק אם את מסכימה שעורך דין צעיר שעובד במשטרה ושמקבל טיפה מעל משכורת מינימום ינסה לחזר אחרייך. את לא חייבת להסכים מיד, אלא אחרי הארוחה. אבל את כן צריכה להחליט עכשיו, אם את רוצה יין לבן או יין אדום.

מזל (צוחקת)

יואו, אני לא מאמינה!

דניאל

אז לבן או אדום?

מזל

רגע... עוד לא הסכמתי בכלל... טוב, נראה... שיהיה אדום.

דניאל מסמן למלצרית להתקרב.

דניאל

אפשר לקבל עוד פעם את התפריטים? אנחנו רוצים להזמין ארוחה מלאה. יש לכם יין קייאנטי אדום?

המלצרית

לא.

דניאל

בורגונדי אדום?

המלצרית

לא. אדומים יש לנו רק קברנה סוביניון ומרלו.

דניאל

אז שיהיה קברנה סוביניון. מה תרצי להזמין, מזל?

13. חוץ. מחוץ לבית הקפה. לילה

מעברה השני של הוויטרינה של בית הקפה, דניאל ומזל משיקים כוסות יין אדום ולוגמים. מזל צוחקת. דניאל מחייך, ונוגע קלות עם ידו השמאלית בידה הימנית.

23. חוץ. פארק לאומי. לילה

דניאל ואלון יושבים על ספסל בפארק הלאומי ברמת גן. סמוך למים, ומביטים בעשרות הברווזים. לא רחוק מהם אימא וילד זורקים פירורי לחם לברווזים, ואלה מגיעים בהמוניהם לסעודה. אלון מתבונן בהם מוקסם. השמש מתחילה לשקוע.

אלון

אני אוהב את המקום הזה. זה עושה לי טוב. לפעמים, כשאף אחד לא רואה, גם אני מאכיל את הברווזים האלה.

דניאל

הייתי רוצה שתספר לי רקע כללי על עצמך. מה למדת? מה המקצוע שלך?

אלון

לא, זה לא ילך ככה. אני צריך לספר את זה בדרך שלי ובקצב שלי. אם אתה תשאל אותי שאלות, לא תדע שום דבר. תאמין לי, אין לך מושג מה לשאול אותי בשביל להתחיל להבין את הסיפור שלי.

דניאל

בסדר גמור. בדרך שלך.

אלון (משתהה מעט)

איך אפשר להתחיל לספר סיפור כזה בכלל... נראה. תאמר לי, אתה יודע משהו על הברירה הטבעית?

דניאל

הלהקה?

אלון

לא, לא הלהקה. הברירה הטבעית, מה שגילה דארווין. מה אתה יודע על זה?

דניאל

לא משהו. בעצם, הדבר היחיד שאני יודע עליה שאם משמיעים את צמד המילים הזה באוזני דתיים, הם חוטפים ג'אנאנה.

אלון

עזוב את הדתיים. אז בוא אשאל אותך שאלה נוספת. אתה יודע איזה כלי יש לברירה הטבעית?

דניאל

כלי?

אלון

כן. כלי. באיזה כלי משתמשת הברירה הטבעית?

דניאל

פטיש? מאיפה אני יודע איזה כלי?

אלון (צוחק)

לא פטיש. לא. הכלי היחיד שבו משתמשת הברירה הטבעית זה מוות.

דניאל

מוות?

אלון

כן. מוות. אבל רק לפני ההתרבות. כלומר, מוות רק לפני שמזדיינים ומביאים ילדים. אתה מבין את הפרנציפ הזה?

דניאל (מכחך)

הממ... לא כל כך. כשהייתי צעיר ראיתי כמה תוכניות על זה בנשיונל ג'יאוגרפיק אבל כנראה שלא הבנתי את זה לעומק.

אלון

טוב. אז אתן לך דוגמה פשוטה, ותראה שתבין בדיוק. זה ממש לא מסובך. נניח שנולד ילד עם תקלה ב-DNA שלו, ובאחד הגנים כתוב: בגיל עשר תקבל דום לב ותמות. מה יקרה לילד הזה?

דניאל

ימות בגיל עשר?

אלון

נכון. אבל בזה שהוא מת בגיל עשר, ובגיל הזה עדיין אין לו ילדים משלו, הגן הפגום הזה מת יחד איתו ולא עובר בתורשה לדור הבא. ככה הברירה הטבעית מסלקת את הגנים הפגומים מהעולם לפני ההתרבות. אבל מה יקרה אם בגן יהיה כתוב קבל דום לב בגיל חמישים? האיש ימות בדיוק בגיל חמישים. אבל היות ובגיל הזה כבר יש לו ילדים, הוא הוריש להם את הגן הזה, וגם הם ימותו בגיל חמישים. הברירה הטבעית לא יכולה לסלק את הגן הקטלני הזה אחרי שבן האדם כבר הביא צאצאים לעולם.

דניאל (מהרהר מעט)

כשאתה מסביר את זה ככה, זה באמת נשמע די פשוט.

אלון

יפה. אז זכור, אל תנסה להסביר את זה לדתיים. הם פוחדים להבין את זה. ודרך אגב – זה כל העקרון של הברירה הטבעית. עכשו אתה יודע כמעט כל מה שדארווין גילה. אבל בוא נעזוב את זה. עכשיו אני אתחיל לספר לך על המשפחה שלי.

דניאל

בשימחה.

אלון (משתהה מעט)

נראה לי שלקחו את הדוגמה הזאת מהמשפחה שלי. אבא שלי, זיכרונו לברכה, מת מסרטן הריאות כשהיה בגיל 48. סבא שלי, זיכרונו לברכה, מת גם הוא מאותה מחלה, כאשר הוא היה בן 48...

דניאל

אוהו...

אלון (מישיר מבט אל דניאל)

כל שלושת האחים של סבא שלי, נפטרו בסביבות גיל 48. פלוס מינוס חודשיים. כולם מסרטן הריאות. שני האחים של אבא שלי, כלומר הדודים שלי, נפטרו בגיל 48. גם הבנים שלהם, בני דודים שלי, נפטרו בגיל הזה. אחי הבכור נפטר לפני חמש שנים מסרטן הריאות בגיל 48. כל הגברים במשפחה מצד אבי מתים בגיל הזה.

דניאל (המום)

מה אתה אומר!

אלון

מאובחנים בגיל 46 וקצת, ושורדים בממוצע 21 חודשים אחרי כן. במשפחה שלי זה מדויק כמו שעון שוויצרי.

דניאל

ומה קורה עם הנשים במשפחה? הרי התורשה עוברת גם דרך האימהות.

אלון

הנשים בסדר. הן כולן מאריכות חיים מעבר לגיל 80. אף גבר מהמשפחה שלי לא הצליח לחיות מעבר לחמישים.

דניאל

יודעים איזה גן זה?

אלון

זו מוטציה די נדירה, אז לא חקרו אותו לעומק. הרופאים מכירים את הסביבה של הגן. רק הגבר מוריש כרומוזום בשם Y לבנים שלו, אז יכול להיות ששם נמצא הגן המחורבן הזה, או שיכול להיות שהגן הזה נמצא בכל כרומוזום אחר, אבל משהו בכרומוזום Y גורם בצורה עקיפה למחלה להתפרץ. אף אחד בעולם לא יודע בדיוק. וכמובן, לא יודעים לרפא, נכון להיום. כל מי שחולה במחלה הזאת – מת.

דניאל

איזה גורל מחורבן.

אלון

גורל, טבע, אלוהים, כל אחד קורא לזה בשם אחר.

דניאל (קופץ במושב)

רגע... בן כמה אתה? לא התעניינתי בגיל שלך שרשום בתיק...

אלון

שוב אתה קופץ עם השאלות שלך? אתה לא תבין כלום מהשאלות חסרות הסבלנות שלך. הסכמנו ללכת בדרך שלי ובקצב שלי, נכון?

דניאל

נכון. סלח לי.

החשיכה ירדה. הפארק מתרוקן מהאנשים. הברווזים התפזרו ונעלמו מהאזור.

אלון

שאלת אותי מה המקצוע שלי. עכשיו אני אשאל אותך כמה שאלות.
בקלפים שקיבלתי כתוב שיש לי 30 שנה לחיות פחות מכל אחד אחר.
נניח שאני בגיל 21, אחרי צבא. מה לפי דעתך אני צריך לעשות ב- 27
השנים שנותרו לי לחיות?

דניאל

לא יודע.

אלון

מה אתה היית עושה? מה היית לומד? איזה מקצוע היית בוחר? היית
משקיע שבע שנים כדי ללמוד רפואה או עריכת דין?

אלון

לא יודע. לא חשבתי על זה אף פעם. אולי אתה תגלה לי.

דניאל (נאנח)

גם אני לא יודע. אין כאן פתרון של בית ספר. אף אחד לא יודע בדיוק
מה לעשות עם עצמו במקרה כזה. העובדות הן שכל אחד מהגברים
במשפחה שלי בחר בדרך אחרת. זו החלטה סובייקטיבית.

דניאל

זה נשמע הגיוני.

אלון

אני מתחיל להיות רעב. בוא נעשה הפסקה, נלך לאכול משהו.

דניאל

בסדר. אני מכיר מסעדה אוריינטלית מעולה לא רחוק מכאן.

33. פנים. מסעדה. לילה

אלון ודניאל יושבים משני צידי שולחן במסעדה בסגנון המזרח הרחוק. המנות הראשונות כבר על השולחן והשניים
אוכלים.

אלון

באמת מסעדה טובה.

דניאל

חבל שלא הזמנת את הגיוזה שלהם. מנת פתיחה חלומית.

אלון

אני אבוא לכאן שוב ונבדוק גם את הגיוזה. בכל מקרה, בוא נחזור לעניין שלנו. הדבר הכי הגיוני במצב שלי היה לחיות את חיי היום יום רק ההווה חשוב, ולא העתיד. צריך לחיות ולבלות כל רגע. לטייל בכל מקום. לבקר בכל מוזיאון ובכל גלריה. לשמוע כל קונצרט או אופרה. לראות סרטים טובים. לאכול במסעדות טובות. נשמע לך הגיוני?

דניאל

בטח. הבעיה היא שלחיות חיים כאלה צריך מימון. והרבה. לאיזה צעיר ללא מקצוע וללא עבודה יש מספיק כסף לחיים כאלה?

אלון

יפה. נגעת בנקודה הנכונה. לזה בדיוק דאג אבא שלי. לעשות הרבה כסף ולתת לי ולאחי כדי שנוכל לחיות חיים טובים, לפני שאנחנו הולכים. בפרט שהוא ראה איך אבא שלו – מת בעליבות ובעוני מחפיר.

דניאל

אבל אביך היה במצב דומה לשלך. איך הוא השיג את הכסף?

אלון

זהו עצם העניין. הוא כמובן לא למד מקצוע כלשהו, ולכן עבד קשה בעבודות מזדמנות וזמניות כדי לשרוד, ולא הצליח לחיות מעבר לשרידה יומיומית. לכן עלה בראשו רעיון, כמה שנים ספורות לפני הסוף, לעשות כסף גדול עבור הילדים שלו. ואז הוא פנה לאנשי עסקים מפוקפקים, לחברות שמחפשות דרכים לעשות כסף מבלי לשלם מיסים, להלבין הון שחור וכדומה והציע להם את שירותיו. הוא ידע שימות לפני שיתפש, ואפילו אם יתפש, ימות לפני שיכנס לכלא.

דניאל

אני חושב שהבנתי.

אלון (מפסיק לאכול ונועץ בו מבט כעוס)

אתה עדיין לא מבין שום דבר!

דניאל, נזוף, ממשיך לאכול בדממה.

אלון

בקיצור, הם הצמידו לו כמה רואי חשבון ויועצי מס, שפתחו בשמו שרשרת של חברות קש שהוציאו חשבוניות פיקטיביות, הילוו מאחד לשני, מכרו בהפסדים, תיחמנו במסים... הסוג הזה של עבירות היה אז די חדש ולא מוכר למשטרה, וגם במס הכנסה לא הצליחו להבין כלום ולכן אף אחד לא עלה עליו. אני בעצמי לא מבין הרבה בפיננסים, אבל החברות האלה הרוויחו הרבה כסף ותיגמלו אותנו יפה, וכך הוא העביר לנו הרבה כסף כדי שאנחנו נחיה טוב את הזמן שנותר לנו.

השניים מסיימים את המנה הראשונה , ומלצרית מפנה את הכלים . מלצרית אחרת מביאה להם את המנות העיקריות.

אלון

אז הרבה שנים חייתי טוב על חשבון הכסף שאבא הביא לי! אבל ככל שהתקרבותי לקצה שלי, הבנתי שאני צריך לעשות דבר דומה גם לילדים שלי. ואם אבא שלי עשה את זה בתחום האפור, אני שיכללתי את השיטה והלכתי על התחום השחור. התחברתי לעולם התחתון. שוב, העקרון די דומה, אני לא עושה כלום ורק חי חיי מותרות, עד כמה שאפשר להגיד את זה על חיים כל כך קצרים. ותאר לך אם אני די עשיר, כמה כסף הם עצמם עושים. הם יותר עשירים מהמשטרה שלנו, ולכן כל כך קשה למשטרה חסרת אמצעים כמו בישראל בכלל להטריד אותם. ואני לא פחדתי מאף אחד. לא מהעבריינים, לא מהשוטרים, לא מהשופטים, וגם לא ממך. מה אתם יכולים לעשות לי, להרוג אותי? ממילא אני עוד מעט מתוכנן למות בלי עזרה של אף אחד.

דניאל

ברור.

אלון (נאנח)

שום דבר לא ברור בחיים שלי...

דניאל

אבל בכל זאת יש לי שאלה מעניינת. אם אתה לא פוחד גם מהעבריינים עצמם, למה שלא תעזור לנו, למשטרה, להפיל אותם? להרחיק אותם מהרחובות אחת ולתמיד?

אלון

כן, שאלה מעניינת. שמראה שעדיין אין לך מושג מה באמת קורה פה.

דניאל

בבקשה, שים לרגע אחד את הסיפור האישי שלך בצד. אם אתה לא מפחד מהכלא, ושיהיה לך ברור – אתה תצטרך להתעמת שם מול עשרות עבריינים בכל יום, למה אתה כל כך פוחד מפושע אחד שאנחנו רוצים כל כך להפיל?

אלון (במרירות)

ואתה תשמור על בני המשפחה שלי מהנקמה של החיילים של אותו פושע?

דניאל

אז אתה מחליט להיכנע לפחד מהעבריינים, לתת לו פרס, להשאיר אותו להשתולל על חשבון הציבור, לשדוד ולעשוק את כולם, להתעשר, לאיים ולהפחיד את האזרחים החפים מפשע, ולהקריב את שארית החיים שלך לעליבות ואומללות בכלא...

אלון

היו לי כמה החלטות בחיים. בהתחלה חשבתי שלא כדאי לי ללדת ילדים כדי לעצור את הסבל הזה אחת ולתמיד. אבל אחרי זה שיניתי את דעתי. עדיף שיהיו לי צאצאים שיחיו חמישים שנה מאשר בכלל לא. יש לי שני בנים, אבל גם בת זקונים, בריאה עד מאה ועשרים. כן, אני מקריב את חיי למענה...

שני בלשים צעירים בלבוש אזרחי מתקרבים לשולחנם של השניים אחד מהם מצלם את השניים במושבם.

בלש א

אלון אבילוף, אתה חוזר למעצר כבר הלילה. דניאל גלבוע, אתה צריך להגיע דחוף, עכשיו, למשרד של דגן. הוא יודע הכל. כאשר גילה שאבילוף לא במעצר, הוא רתח מזעם. ואז הוא ראה ושמע את ההקלטות מחדר החקירות, וכנראה יפטר אותך כבר הלילה. קומו כעת, אנחנו נשלם על הארוחה.

דניאל (מסנן לעצמו)

לעזאזל! איך אפשר להסביר להם מה קורה כאן?

אלון (בשלווה ובהשלמה)

אל תנסה אפילו. אני מצטער על מה שיקרה לך בגללי.

הבלש השני אוזק את אלון. הם מובילים אותו החוצה. דניאל מביט בו בעצב, מניד בראשו, קם ויוצא מהמסעדה.

43. חוץ. כביש. לילה

דניאל נכנס למכוניתו. הוא מניח את שתי מרפקיו על ההגה, ואוחז את ראשו בשתי כפות ידיו, כשעיניו עצומות. לאחר כמה שניות הוא מתניע ומתחיל לנסוע הרדיו מנגן, והוא סוגר אותו בתנועה עצבנית. הוא מניד בראשו מדי פעם.

53. פנים. משרד הפרקליטות במשטרה. לילה

דניאל נכנס לחדרו של דגן. דגן יושב בכסאו, ארשת פניו זעופה, והוא סמוק מכעס. הוא מסמן לדניאל באצבעו לשבת, ודניאל מתיישב מולו. מיה נשענת מאחורי דניאל על המשקוף בכניסה בשילוב ידיים. מבטה קפוא.

דגן (בכעס מופגן)

אתה הולך להשיג שיא שלילי במחלקה הזאת! מה זה צריך להיות "התיעוד הוא בשבילי?" או "הדבר נתון לשיקול דעתי ובמסגרת הסמכות שלי. אני לא עובר כאן שום עבירה?" אתה עובר בעזות מצח על ההוראות הברורות שלי ועושה דין לעצמך? אתה הולך להיות המפוטר הראשון במחלקה שלי שהחזיק מעמד פחות מעשרה ימים!

דניאל

אם כבר החלטת לפטר אותי, חבל על הזמן של שנינו. פטר אותי וזהו. אם זימנת אותי לשימוע לפני פיטורים, אז תן לי להשמיע את הטענות שלי. תקח החלטה.

דגן

אני רוצה לשימוע, אבל הכל! קשה להאמין כמה בעיות יש לי אתך בזמן כל כך קצר. במקום לעשות עבודה של פרקליט משטרה ולעצור עבריינים, אתה עושה כל מאמץ לשחרר אותם! כך זה היה עם הזונה הזאת, מה שמה? דזירה, וכך זה עם הקוף של בתי ההימורים. אמרתי שאני רוצה אותו במאסר ממושך, כל עוד אני לא מגיע לראש הפירמידה האמיתי. מדוע אתה ממרה את ההוראות שלי? מי העניק לך סמכויות לשיקול דעת עצמי את מי לפטור ממעצר?

דניאל

אני יכול להתחיל לענות?

דגן

היזהר, על תעלה לי על העצבים.

דניאל

אני מבין שהדם שלך רותח כרגע, אבל אני מתכוון לענות לך בצורה
הכי עניינית שאפשר.

דגן

חבל שאתה לא פועל בצורה הכי עניינית שאפשר, כי ממה שנראה לי
מכאן אתה פועל לפי רגש יותר מאשר לפי ההיגיון. אתה מפגין
מעורבות יתר רגשית בכל ההחלטות שלך. אתה לא יכול להיות
פרקליט שמאמין לכל שקר, שנמס מול כל דימעה של בחורה,
שמשחרר כל עבריינין לפי סיפור מרגש. ואחרי כל זה אתה טוען שהדם
שלי רותח?

דניאל מסתובב לאחור ומנסה להביט בעיניה של מיה, אבל היא שומטת את מבטה כלפי הקרקע. הוא חוזר
להסתכל על דגן.

דניאל (סופק כפיים)

אני עדיין מתכוון לענות לך בצורה עניינית בלבד.

דגן

תתחיל לשפוף. ובסוף גם תצטרך להסביר לי, למה אתה מתחיל
בקשר רומנטי עם אזרחית שהתלוננה על עבירה, תוך ניצול הידע שלך
עליה מדאטא בייס משטרתי פנימי.

דניאל

אתה קבלת אותי לתפקיד כפרקליט, אבל עוד לפני כן אני בן אדם. אם
אתה רוצה בני אדם צייתניים, ללא שיקול דעת, ללא רגשות, אז אולי
אתה צריך רובוטים. אפשר לפתח רובוטים עשויים נירוסטה או פלדת
אל-חלד, במחשב שלהם יהיו כל התקנות המשטרטיות, ותהיה לך
עבודה קלה מאוד. אף אחד לא צריך לחשוב אפשר גם להמשיך
קדימה בקו החשיבה הזה. בשביל מה אנחנו צריכים בכלל שופטים
בישראל? מחשב-על אחד שבזיכרון שלו יש את כל חוקי ישראל, יכול
לעשות את כל העבודה של שנה של כל השופטים בישראל בתוך
מיליארדית שניה. מכניסים את כל הקבצים עם כתב האישום,
העדויות, צילומי המסמכים הרלוונטיים והופ – תוך פיקו שניה יש פסק
דין וגזר דין. מישהו חושב שמחשב-על יכול להחליף שופטים בשר ודם,
שיש להם שיקול דעת? אמפטיה? חמלה? מישהו יכול להסביר
למחשב או לרובוט מה זה סימפטיה או פחד מנקמה?

דגן

תפסיק להטיף לי, אתה צעיר וטירון מדי בשביל זה. תתחיל לענות
לענין.

דניאל

אתה כועס כי המריתי את פיך בנושא המעצר של ה"קוף" אלון אבילוף, אבל ההיפך הוא הנכון. ניסיתי לעשות בדיוק מה שאמרת. הבעיה שנכשלונו בדרך הקונוונציונאלית. החוקר לא הצליח לגלות מי זה. אבילוף לא היה מוכן לשתף פעולה אפילו במחיר כניסתו לכלא. אבל לך לא היה אכפת באמת מאבילוף. אז ניסיתי להתקרב אליו ולדובב אותו ולנסות לשכנע אותו להסגיר את הראש האמיתי בדרך משלי; כן, עם שיקול דעת. בשביל זה הוא היה צריך להיות משוחרר, חופשי, לאכול במסעדה ולא בחדר מעצר קודר עם מיקרופונים ומצלמות ולא רק זה, הצלחתי לרכוש את אמונו וכמעט והצלחתי להשיג את זה הערב! אם לא היו מגיעים הבלשים שלך והורסים את השיחה בזאת בערך עכשיו (דניאל מציץ בשעונו) רוב הסיכויים שהייתי מגיש לך את הראש על מגש! כעת הכל התחרבן. ולשניכם אין מושג מה הצלחתי לגלות על האבילוף הזה, ולמה הוא עשה את מה שעשה.

דגן

זו עוד בעיה אתך! למה רק אתה יודע ומסתיר הכל בבטן? מיה ואני חייבים לדעת כל מה שאתה יודע!

דניאל

בוודאי שהייתם יודעים, מיד לאחר שהייתי בעצמי מסיים להבין הכל. אני לא יכול למסור לכם מידע חלקי באמצע התהליך. ואתם צריכים להבין: הסיפור שלו כל כך מסובך, שהוא עצמו אמר לי כמה פעמים שאני עדיין רחוק מלהבין מה קורה אצלו.

דגן

מה הסיפור שלו?

דניאל

הוא יודע שהוא עומד למות בקרוב ממחלה קשה, אז לא אכפת לו מכלום. הוא התחבר עם העולם התחתון כדי לעשות כמה שיותר כסף כל עוד הוא חי. אבל היות והם מאיימים על חיי משפחתו, הוא לא יכול להפליל אותם.

דגן

איזו מחלה קשה? יש לך אימות לזה מבית חולים?

דניאל

לא. עוד לא הגעתי לשלב האימותים. הייתי בשלב של בניית אמון אישי. אני רוצה להכיר אותך. ספר לי הכל, אני רוצה לדעת. רק בסוף התכוונתי לבדוק. אבל תשמעו טוב, הבעיה שלו הרבה יותר חמורה.

מתברר שכל הגברים במשפחה שלו מתים בגיל 48 מאותה מחלה בדיוק. הם מאובחנים בסרטן ריאות בגיל 46, ומתים בגיל 48.

דגן מקליד משהו במחשב שלו. הוא מעיין במסך. הוא לוקח מחשבון כיס ועושה חישוב קצר.

דגן

אז יש לי חדשות בשבילך. הבחור שלך היה בן חמישים לפני שבועיים.

דניאל (בתדהמה)

אבילוף בן חמישים?

דגן

היה לפני שבועיים. בקיצור, אתה פתי מאמין לכל בדאי. דפוס דומה לזונה הזאת שהאמנת לכל מילה שלה, מוניק.

דניאל

מוניק? מי זאת מוניק?

מיה (פוסעת ומתיישבת לצידו)

מוניק זו דזירה כשנתפשה במחוז ירושליים. שם היא בחרה לעצמה את השם הבדוי מוניק. אותה בחורה בדיוק, לפי טביעות אצבעות. והסיפור שלה לגבי ההורים שלה, ובכלל כל החיים שלה – שונה לגמרי. בכל מקום היא ממציאה לעצמה שם חדש וחיים חדשים.

דניאל (תופש את ראשו בשתי ידיים)

רגע אחד. עזבו את מוניק או דזירה. אמרת שאבילוף חצה את גיל חמישים... אני לא מאמין... עכשיו אני באמת רואה שאני עדיין לא מבין כלום מהסיפור שלו... בדיוק כמו שהוא אמר לי כל הזמן...

דגן

די, נמאס לי מהשיחה הזאת. אתה בא לעבודה מחר כרגיל, אבל אתה על הכוונת שלי ושל מיה. אני רוצה שכל מהלך שלך יהיה בידיעתה ובאישורה מראש. כל שיחת טלפון שאתה מוציא. כל מסמך שאתה מפיק. עדיין יש לך שיקול דעת, אבל מיה או אני נצטרך לאשר לך אותו מראש.

דניאל

אתה רוצה תשובה בקשר לסיפור הרומנטי שלי?

דגן (מציץ בשעונו)

נמאס לי מזיבולי המוח האלה. אני רק רוצה להגיע הבייתה, להתקלח וללכת לישון.

דניאל (קם ממקומו ומדבר לעצמו)

אבילוף בן חמישים? (ולאחר רגע קצר): ואיך אני אצליח לתקשר איתו כעת?

63. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

דניאל יושב בין שולחנה של טלי לבין שולחנה לבין ציפי, סמוך יותר לטלי. טלי מחפשת נתונים במאגרים והיא והוא מתבוננים בצג המחשב שלה. ציפי יושבת ליד השולחן שלה ומגישה לדניאל כמה דפי פקס.

ציפי

הנה הפקס ששלחו לי מירושלים עם העדות של מוניק מלפני שנה וחצי.

דניאל (פונה לציפי)

קראת את העדות?

ציפי

בטח.

דניאל

כמה דומה וכמה שונה מדזירה שלנו?

ציפי

בכל הנושאים הפיזיים זו אותה אחת. התצלום, טביעות האצבעות. גם כאן אין שמות של הורים, אין מספרי זהות, אין שמות של מכירים. אי אפשר לאמת אצלה שום דבר. בכל מה שנוגע לסיפורים שלה - שונים לגמרי.

דניאל

מה היה הסיפור של הוריה בגירסת ירושלים?

ציפי

אבא שלה היה שיכור ומסומם והיכה את אימא שלה כל הזמן. הם התגרשו כשהיתה תינוקת. כשהיתה בת 14 אבא שלה אנס אותה והיא החליטה לברוח מהבית ועשתה הפלה.

דניאל

אז בגירסה ההיא ההורים היו עניים... וכנראה באמת היה לה משהו בגיל 14. יש סיכוי למצוא עליה מידע נוסף במחזות אחרים?

ציפי

שלחתי הבוקר את התצלום שלה לכמה מחזות נוספים. נראה אם יגיעו תשובות.

טלי

מצאתי משהו! לפני חמש שנים, ארז אבילוף. שם האב: אהרון. ארז נפטר בגיל... חודש לפני 48.

דניאל

זה גם שם האב של אלון אבילוף?

טלי

בוודאי. אותו מספר זהות.

דניאל

ומתי אהרון אבילוף מת?

טלי

אין את זה במאגר הממוחשב. הוא מת עוד לפני שהיו מחשבים. את זה נוכל לדעת רק ע"י שאילתא מהארכיון. לא – רגע... יש! כנראה הזינו את הנתונים הישנים... הנה. אהרון אבילוף מת... רגע, אני צריכה לחשב... קצת לפני גיל 48. שבועיים. שניה אחת. יש כאן עוד אבילוף שמת לפני 14 שנה בגיל... 48 בערך... אביחי אבילוף. כנראה קרוב משפחה מדרגה שניה.

דניאל

ידעתי שכל מה שסיפר לי היה אמיתי. אני די טוב בקריאת שפת גוף. מי שאני משוחח איתו ומביט לו בעיניים אני מזהה אם זה שקרן או דובר אמת.

טלי

אבל מיה סיפרה לנו שבחקירה של דזירה פישל בתגדול.

דניאל (נעלב)

זה לא הוגן כלפי. לא אני חקרתי אותה אלא איזה שוטר עייף ועצבני.
גם אצל מיה, לא אני שוחחתי איתה אלא מיה. אני רק הקשבתי מהצד.
אם אני הייתי שומע את הסיפור שלה בארבע עינים, הייתי עולה על
הבלופים שלה.

ציפי

גם הבנתי ממיה שאלון אבילוף עצמו שיקר לך בנושא המחלה שלו
עצמו. הוא עבר את גיל חמישים.

דניאל

לא, הוא לא שיקר לי אפילו במילה אחת. הוא לא דיבר על המחלה שלו
שום דבר. זו היתה הנחה שלי, או פרשנות שלי. כנראה מוטעית.
פשוט, דגן והבלשים שלו לא נתנו לי לסיים את מה שהתחלתי!

טלי

עוד לא מאוחר מדי. תוכל עדיין לעשות את זה.

דניאל (נאנח)

אין שום סיכוי. הכל נהרס. הוא לא ידבר איתי יותר לעולם. אני אצטרך
לחפש בעצמי מה קרה אצלו - (עובר ללחש): אם דגן ומיה יאשרו לי.

טלי

אז איך אתה מסביר שהוא בן חמישים? בהנחה שלא שיקר לך.

דניאל

האמת, שאני לא יודע. יש שתי אפשרויות: או שהוא חולה, ותהליך
הגסיסה שלו התארך, או שקרה לו נס והמחלה דילגה עליו.

טלי

אז מה התוכניות שלך להמשך?

דניאל

צריך לנסות להשיג מידע על מצבו הבריאותי של אלון אבילוף. הוא
בטח נמצא במעקב של אחד מבתי החולים במרכז. אבל מיה העמיסה
אותי בעבודה מעבר לראש... לא יודע מתי יצא לי לטפל בזה.

ציפי

אני אוכל לבדוק בשבילך את זה. כבר יש לי נסיון בפניה לבתי חולים
לקבל מידע רפואי על מצבם של עצירים.

דניאל

יופי. תודה רבה. אני צריך לרוץ לבית המשפט. טלי, עשי לי טובה
ועדכני את מיה בכל מה שמצאתן... להתראות.

טלי וציפי

ביי!

73. פנים. מסדרון בית המשפט. יום

דניאל לבוש בגדי ליטיגטור, פוסע במסדרון לקראת אולם בית המשפט. לפתע נעצר. הוא מבחין בקצה המרוחק
בשני צעירים מתחבקים חיבוק קצרצר, ומיד אחרי כן הצעירה ממהרת להסתלק במורד המדרגות הצעירה דומה
לדזירה. דניאל ממשיך להתקדם לקראת הצעיר, ומגלה שזה ברוך. השניים חולפים אחד מול השני בלי תגובה וכל
אחד מהם נכנס לאולם אחר.

83. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

מיה יוצאת ממשרדה, לבושה בחולצה לבנה וחליפה שחורה אלגנטית. היא מנפנפת בידה לעבר טלי וציפי. היא
ממהרת. ביד שלה תיק שחור רחב ומנופח.

טלי

מיה, יש לך רגע?

מיה

אני ממהרת לבית המשפט. אני כמעט מאחרת.

טלי

אז רק שניה. קיבלנו חומר ממשטרת נתניה. דזירה שלנו היתה שם
קלודין... וההורים שלה מתו בתאונת דרכים כשהייתה בת שנה... והם
גילו שהיא השתמשה גם בשם ז'ורז'ט...

מיה (צוחקת)

תשלחי SMS לדניאל... ביי!

מיה עוזבת את המקום בהליכה מהירה. טלי מעבירה לציפי כמה דפי פקס ושתייהן מצחקקות.

93. פנים. אולם בבית המשפט. יום

דניאל מתיישב בכסא התובע. האולם עדיין כמעט ריק. הוא בודק שהטלפון שלו במצב שקט. לפתע מקבל מסרון. הוא קורא ומחייך. ואז הוא מרצין ומחכך בסנטרו. הוא מציץ בשעונו.

דניאל (לעצמו)

יש לי עוד חמש דקות...

הוא יוצא בחופזה מהאולם.

04. פנים. מסדרון בית המשפט. יום

דניאל חוזר במסדרון במסלול שהלך ברוך. הוא פותח דלת אולם, מציץ פנימה, וסוגר את הדלת. הוא ממשיך לדלת האולם הבא. פותח את הדלת, מציץ פנימה, ואז נכנס לאולם וסוגר את הדלת מאחוריו.

14. פנים. אולם בבית המשפט. יום.

באולם עדיין השופט אינו נמצא, ומעט אנשים מפוזרים במקומות שונים. דניאל רואה את ברוך יושב בשורה האחרונה, מתקרב אליו ומתיישב לידו. ברוך מביט בו בתימהון.

דניאל

אתה ברוך, נכון?

ברוך

כן.

דניאל

השופטת שהכירה לי אותך סיפרה שאתה מכיר כאן הרבה אנשים
והרבה תיקים, נכון?

ברוך

אני מכיר כמעט את כולם כאן.

דניאל

עוד לא יצא לנו לדבר. אני דניאל גלבוע, פרקליט במשטרה במחוז
המרכז. אני יכול לשאול אותך שאלה?

ברוך (מושך בכתפיו)

כן.

דניאל

אתה מכיר בחורה צעירה בשם דזירה, או מוניק, או קלודין, או
ז'ורז'ט?

ברוך (מסמיק)

אני... למה אתה שואל?

דניאל

אני מחפש מידע עליה, במטרה לנסות לעזור לה.

ברוך

לעזור לה? במה היא הסתבכה?

דניאל

לפני כמה ימים עצרנו אותה על זנות, בפשיטה על קזינו בלתי חוקי.
אני טיפלתי בתיק שלה, והחלטתי לסגור אותו כי חששתי ממצבה
הפסיכולוגי. אנחנו רוצים לוודא שהיא לא תשים קץ לחייה...

ברוך

התאבדות? לא נראה לי.

דניאל

אכפת לך שנפגש בארבע עינים ונשוחח מעט?

ברוך (מהרהר בטרם עונה)

בסדר.

דניאל

תודה רבה. קח את כרטיס הביקור שלי, וכשיהיה לך נוח התקשר
ונקבע פגישה.

ברוך

בסדר.

דניאל נותן לו כרטיס ביקור ויוצא מהאולם.

24. פנים. אולם קולנוע. לילה

מזל יושבת בכסא באולם קולנוע. באולם יושבים פזורים פה ושם כמה צופים נוספים. הפירסומות מוצגות ברקע.
דניאל מתקרב עם מיכל פופקורן גדול ומושיט אותו למזל. ביד השניה שלו יש שני בקבוקי שתיה.

דניאל

מזל, שכחתי מה שאמרת לי בנושא השתיה... רצית רגיל או דיאטטי?

מזל (צוחקת)

ביקשתי דיאטטי...

דניאל

אז טוב שקניתי משני הסוגים. קחי את זה, ואני אשתה את הרגיל.

הוא מושיט לה את המשקה הדיאטטי. היא מתחילה לאכול את הפופקורן והוא מניח יד על כתפה.

34. פנים. מסעדה. לילה

דניאל ומזל אוכלים ביחד קינוח אחד. לייד דניאל יש קפוצ'ינו, לייד מזל יש כוס תה.

מזל

אני כמעט מפוצצת...

דניאל

זה בסדר. מותר לך להשתולל עם קלוריות פעם אחת בתקופה גם ככה את נראית לי רזה מדי.

מזל

דווקא העליתי שני קילו בחודשיים האחרונים.

הטלפון של דניאל מצלצל. דניאל מנסה להבין מי מתקשר.

דניאל

מספר לא מוכר. (מקבל את השיחה)

ברוך... ערב טוב. (מקשיב)

התקשרת כדי להגיד שאתה לא מעוניין לפגוש אותי? (מקשיב)

לפחות תן לי צ'אנס... אתה תשתכנע שזה לטובתה... (מקשיב)

שמע, ברוך. אני ראיתי את שניכם יחד. אני סבור שאתה הבחור היחיד שמכיר את דזירה אישית. לכן הפגישה שלנו כל כך חשובה לה.

אני מבין שהיא עצמה אמרה לך שלא להיפגש איתי. אבל היא לא חייבת לדעת שאתה עושה את זה. אני מבטיח לך שזה יכול להיות רק

לטובתה. תשמע, כל החיים שלה היא ברחובות, בלי מגורים קבועים.
יש לה המון שמות בדויים ואף שם אחד לא אמיתי. היא נכנסת ויוצאת
מתחנות משטרה כמו שאחרים נכנסים ויוצאים מהסופרמרקט. אין לה
מקצוע. אין לה עתיד. גם אתה לא רוצה שהיא תתפרנס כל חייה
מזנות, נכון? אז תן לי צ'אנס. יש לנו סיכוי לעזור לה. נחזיר אותה
לציביליזציה. נלמד אותה מקצוע מכובד. נמצא לה דיור ראוי...
(מקשיב)

מחר בערב יהיה מצוין. איפה אתה רוצה להפגש? (מקשיב)

בגינה מאחורי בית המשפט? (מקשיב)

בשבע בערב? מעולה. ניפגש שם.

דניאל מנתק את השיחה. הוא מגרד בראשו. מזל מניחה עליו יד בעדינות.

מזל

אתה יכול לספר לי?

דניאל

כן. תשמעי איזה סיפורים ואיזה טיפוסים אני פוגש כל יום בעבודה
שלי... הברוך הזה חי את כל החיים שלו בבתי המשפט, ושומע ויודע
הכל... אני חושב שהוא יכול לעזור לי לקבל מידע בכל מיני נושאים
צריך להשקיע בבחור הזה, למרות שהוא נראה לי קצת תמהוני.

מזל

בוא נשלם ונלך. אני רוצה כבר לחזור הביתה, מחר אני צריכה לקום
מוקדם.

דניאל מסמן למלצר לקבל חשבון.

44. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

דניאל יושב ליד שולחנו. ציפי מגישה לו מסמך.

ציפי

הנה, זה הגיע בשבילך מבית חולים תל השומר.

דניאל (קורא בקול)

אלון אבילוף... סיפור משפחתי אונקולוגי... במעקב מקיף בכל רבעון...
תאריך בדיקה אחרון מלפני שבועיים... ב.מ.פ. ...

טלי

מה זה ב.מ.פ.?

ציפי

בלי מימצא פתולוגי. זה הדרך של הרופאים לכתוב שלא מצאו כלום
ושהאנשים הפשוטים לא יבינו את זה.

דניאל

אז הוא לא תפש את המחלה! הוא הזכר הראשון במשפחה שלו
שנשאר בריא! הוא הצליח אכשהו לקטוע את הקללה הארורה שנפלה
על המשפחה שלו! עכשיו גם הילדים שלו יהיה בריאים!

ציפי

לדעתי אי אפשר לקבוע את כל זה. ואולי זה רק איחור והוא יחלה
בעוד כמה זמן? אתה לא מבין בתחום הזה.

דניאל

נכון, אני מבין קטן מאוד ברפואה, בתורשה, בגנטיקה. אבל נתת לי
רעיון. אני אלך להתייעץ עם מומחה.

דניאל מחפש מספר טלפון מתוך רשימת אנשי הקשר בסמרטפון שלו.

54. חוץ. ספסל בגינה ציבורית. לילה

דניאל יושב על ספסל מתחת לעץ, בסמוך לשדרת שיחים וערוגות פרחים. מאחוריו היכל בית המשפט. הוא מתבונן
בשעונו. דמות של אדם מתקרבת מן החשיכה. ברוך מתקרב בהססנות ומגיע אל הספסל. הוא מתיישב מבלי
להגיד מילה ומבלי להסתכל על דניאל. פנס על עמוד סמוך שופך אור חיוור על הספסל.

דניאל

היי, ברוך.

ברוך

כמעט ולא באתי... אני חושב שלא הייתי צריך לבוא...

דניאל

אני מבין את המצב שלך. אני שמח מאוד שהגעת בכל זאת.

ברוך (שותק)

דניאל

אתה יודע מה השם האמיתי של דזירה?

ברוך

דזירה.

דניאל

אוקיי. זה השם האחרון שידוע לנו, אז שיהיה ככה. גילינו שהיו לה הרבה שמות, חשבתי שהיא גילתה לך מה שמה האמיתי.

ברוך

זאת אחת הבעיות של דזירה אתכם, ועם כל העולם. למה אתם לא מכבדים את זכותה להיקרא בשם שהיא בוחרת? למה אתם מתעקשים לחפש את השם האמיתי שלה? היא בחרה דזירה, אז זהו השם שלה מבחינתי ואני לא אמשיך לחקור אותה בעיניים עד שאחלץ ממנה את השם שבחרו ההורים שלה.

דניאל

מקובל עלי! מקובל עלי! אני שואל מסקרנות בלבד, לא חקירה ולא עינויים. פשוט, שם של אדם זו הזהות הבסיסית שלו, וחשבתי שהיא עצמה תשמח לדעת מהו. אני פשוט לא מצליח להבין למה היא משנה כל פעם לשם אחר, זה הכל. לך קוראים ברוך מיום לידתך ועד היום, נכון? העובדה היא שאתה לא החלפת אותו, והיא החליפה כמה פעמים. אבל מבחינתי מרגע זה היא רק דזירה.

ברוך

אני ידעתי מה שמי, דזירה לא יודעת מה שמה המקורי.

דניאל

למה היא לא יודעת? איך קראו לה כשהיתה תינוקת?

ברוך (שותק)

דניאל

בוא נתקדם ברשותך. אתה יכול לספר לי עליה דברים שלא ידועים לנו?

ברוך

אני לא יודע מה לא ידוע לכם.

דניאל (מחייך)

אתה בחור לא טיפש, ברוך. נסה לזרום איתי. כל מה שאנחנו יודעים עליה זה מה שהיא סיפרה בחקירות המשטרה, וזה מקור מאוד בלתי יציב. לדוגמה, אין לנו מושג מי היו הוריה ואיפה הם. כל פעם היא בונה עליהם סיפור אחר לגמרי עם גורל שונה בתכלית. היחיד שיש לו סיכוי לדעת עליה משהו זה אתה.

ברוך

אני לא יודע כלום על הוריה, כי גם היא בעצמה לא יודעת כלום על הוריה.

דניאל

אבל מי גידל אותה בשנותיה הראשונות? באיזו עיר היא גדלה? באיזה בית?

ברוך

היא לא סיפרה לי כי גם היא בעצמה לא יודעת ההבדל בינך לביני, שלי לא אכפת שאני לא יודע, ואתה מרגיש שאתה חייב לדעת עליה הכל. בשביל מה אתה רוצה לחדור לחיים הפרטיים שלה? למה לא לקבל אותה כמו שהיא, ולהמשיך מכאן והלאה? אתם רוצים לעזור לה? בבקשה. תעזרו לה. בשביל מה לנבור בעבר שלה?

דניאל

ברוך, אתה פשוט צודק. המערכת שלנו די מרובעת, וחייבת לחקור ולתעד כל דבר, ולהכניס לדאטא בייס מסודר. אבל אתה צודק. במקרה שלה אנחנו צריכים לחשוב ולפעול מחוץ לקופסה.

ברוך (שותק)

דניאל

אבל תאר לך שאנחנו מצליחים למצוא את הוריה. כמה חייה עשויים להשתנות לטובה.

ברוך

או לרעה... היא לא רוצה לחדש אתם קשר, לא רוצה להכיר אותם, לא לשמוע עליהם. למה להציק לה?

דניאל

אוקיי. נלך צעד קדימה. חוץ ממך, יש לה קשר עם אנשים נוספים?

ברוך

לא יודע.

דניאל

מה אתה מעריך?

ברוך

סיכוי קטן. היא אמרה לי שהיא מחבבת רק אותי.

דניאל

רק מחבבת? לא היה קשר רומנטי?

ברוך

עכשיו אתה מנסה לחדור גם לחיים הפרטיים שלי?

דניאל

לא... סלח לי. אני אגיד לך למה אני שואל. אנחנו חוששים שהיא ניסתה בעבר להתאבד. היא מתהלכת כל הזמן עם צמידים רחבים ואנחנו חוששים שהיא מנסה להסתיר צלקות מניסיון חיתוך הורידים

ברוך (שותק)

דניאל

לדעתך היא עלולה לשים קץ לחייה?

ברוך

לא יודע. אני לא פסיכיאטר.

דניאל

יש לך משהו נוסף שאתה חושב שכדאי לספר לנו?

ברוך (חושב)

היא שורדת בכוחות עצמה כל חייה. היא תסתדר בעצמה, רק מבקשת שתעזבו אותה.

דניאל

ברוך, זה בדיוק מה שאני חושב, וזה בדיוק מה שהצעתי לבוסים שלי בפרקליטות. וזו הסיבה שפעלתי לשחרר אותה ולסגור לה את כתב האישום. אבל תבין, יש דברים שמעבר ליכולת שלנו להשפיע. היא חיה במדינת ישראל, שכתבה קובץ של חוקים. לא נתווכח על החוכמה של החוקים כרגע, כי זה לא רלוונטי. והבעיה של דזירה היא שהיא

פשוט עוברת עליהם, ונתפשת, ואז לשופטים אין ברירה אלא לדון אותה לפי אותו קובץ חוקים. אתה הרי מבין את זה. אם לא נעשה כלום, אם לא נתקדם, הרי שוב ושוב היא תיעצר עד שאחד השופטים יכניס אותה לכלא. שנינו יודעים שזה לא מגיע לה, אבל לא נוכל לעשות כלום בנידון. הסיכוי היחיד שלנו הוא לפני מעשה, לא אחרי מעשה. וכאן, לפי הבנתי אתה היחיד בעולם, שיכול לעזור לנו לעזור לה.

ברוך (פעם ראשונה מסתכל בדניאל)

אני לא רואה איך אני יכול לעזור לכם.

דניאל

בזה שתספר לי כל מה שאתה יודע. אתה עדיין לא נפתח אלי, אולי אתה חושד בי?

ברוך

אני לא חושד בך בכלל. אם הייתי חושד בך לא הייתי מגיע אני יודע שאתה באמת רוצה לעזור לה. אני לא טיפש.

דניאל

אז מדוע אינך מספר לי קצת יותר עליה?

ברוך

כי אני לא יודע באמת הרבה כמו שאתה מניח! אני מקבל אותה איך שהיא, וזה מה שהיא אוהבת בי. כאשר ניסיתי לשאול אותה על העבר שלה, היא לא אהבה את זה, והפסקתי לעשות את זה כבר בהתחלה. זה כל כך פשוט, אני לא מבין איך אתה לא קולט את זה.

דניאל

אני קולט את זה. טוב, אשאל שאלות בצורה אחרת. היא למדה בבית ספר יסודי?

ברוך (מאבד סבלנות)

שוב אתה חוזר לעבר שלה! מה זה אכפת לך אם היא למדה או לא?

דניאל (שותק)

ברוך

אני אספר לך מה שאני יודע. מהיום שהיא נולדה אף אחד בעולם לא
התייחס אליה כבן אדם. היא היתה לבדה, היא נגד כל העולם. אתה
חושב שזה קל?

דניאל

אני חושב להיפך. זה הדבר הכי קשה בעולם.

ברוך

אף אחד לא עזר לה. כולם רק דפקו אותה. היא איבדה את האמון
בכולם, בהכל. רק איתי היא מתחילה להרגיש טוב בפעם הראשונה
בחיים שלה. אני מקבל אותה נטו, כמו שהיא. לא חוקר אותה כמוך,
לא שוכב איתה תמורת כסף, לא שופט אותה בבית משפט ומשליך
אותה לכלא. אני אוהב אותה איך שהיא, והיא מרגישה את זה.

דניאל

אני מבין, ברוך. ואני שמח שהופעת בחיים שלה. אני פשוט רציתי
להבין, מסקרנות אישית שלי, איך מגיעים למצב מחורבן כזה. אני
פשוט לא מבין איך בעולם הזה החיים מתחרבשים כל כך. אתה לא
חייב לענות לי על זה.

ברוך

נכון, אני לא חייב. (מהרהר). אבל אני יכול לספק משהו מהסקרנות
שלך. דזירה באמת לא יודעת מי ההורים שלה ומה השם שלה. איזו
הומלסית זקנה שחיה ליד השוק של רמלה מצאה אותה נטושה בפח
זבל, כשהיתה בת כמה שעות. היא גידלה אותה עד גיל שנתיים ואז
מתה. הומלסית צעירה יותר, אולי הבת של הזקנה, אימצה אותה עד
גיל 14. ואז ניסתה לאלץ אותה לעסוק בזנות כדי לעזור בפרנסה של
שתיהן. דזירה ברחה לה ומאז היא נאבקת לשרוד לבדה.

דניאל (המום, שותק, לבסוף אומר בקול נמוך)

הנה דוגמה איך החיים יכולים להתחרבש.

דניאל מחזיק את ראשו המורכן בין שתי ידיי רגע ממושך.

דניאל

זה כשלון של המדינה. זה לא היה צריך לקרות ככה. אלוהים אדירים...
לחיות ככה 22 שנה בלי להיות נאהבת ע"י אף אחד בעולם...

ברוך

21 שנה. כבר שנה בערך שאני אוהב אותה.

דניאל

אני רוצה לספר לך סיפור. אתה מכיר את התופעה של שודדי ים?

ברוך

שמעתי שהיה דבר כזה.

דניאל

במאות הקודמות, גברים צעירים שלא הצליחו בחיים, בפרנסה, באהבה, היו מצטרפים לכנופיות שודדי הים. בבת אחת רמת החיים שלהם היתה עולה. היה להם אוכל, שתיה, בשפע. בעיקר רום. היה להם הרבה כסף, זהב ותכשיטים ששדדו. סביבה תומכת. משחקי קלפים. הימורים. זונות. הם אנסו כל בחורה שמצאה חן בעיניהם. היה רק חיסרון אחד בחיי ההוללות הזאת. תוחלת חיים ממוצעת של שנתיים וחצי. ציי מדינות ומשטרות רדפו אחריהם ונלחמו בהם. הם נהרגו בתגרות בינם לבין עצמם. סופות הטביעו אותם בים. לחיים הטובים היה מחיר של חיים קצרים.

ברוך

למה אתה מספר לי את זה?

דניאל

השופטת שהכירה לי אותך, סיפרה שאתה מכיר כמעט את כולם. אז חשבתי... יש אדם אחד, שגם נגע לליבי, ואני מנסה לעזור לו ולא יודע איך... אולי אתה יכול להוסיף לי עליו כמה פרטים שאני לא יודע

ברוך

מי זה?

דניאל

אדם בשם אלון אבילוף.

ברוך (מסתכל בדניאל ושותק)

דניאל

זה עוד אחד שהמדינה שלנו הולכת לדפוק לו את החיים, ואני בטוח שלא מגיע לו.

ברוך (שותק)

דניאל

לא רק המדינה מתעללת בו, גם העולם התאכזר אליו. אין לך מושג איזה בעיות יש לאיש הזה...

ברוך (שותק)

דניאל

או שאולי יש לך... אתה מכיר את האיש הזה?

ברוך (חושב)

כן.

דניאל

מאולמות המשפט?

ברוך

אני מכיר אותו...

דניאל

אז אני אספר לך מה אני יודע עליו. טרגדיה משפחתית. לכל הגברים במשפחה שלו יש תקלה ב-DNA, שגורמת להם למות ממחלה קשה בדיוק בגיל 48. אז האדם הזה, אלון, שהיה בטוח שזה יקרה גם לו, החליט להתחבר לעולם התחתון ולעשות כסף עבור הילדים שלו הוא הצליח להתעשר, אבל מבחינתה של מדינת ישראל, שאני מייצג אותה כפרקליט, הוא כמובן עבר עבירות רבות על החוק. ואז, למרבה המזל, התברר לו שהמחלה פסחה עליו. הוא לא חלה במחלה הזאת ונשאר בריא. ועכשיו הוא נתפש, ומחר הבוסית שלי הולכת להגיש נגדו כתב אישום... והבוס מעליה דורש להטיל עליו את העונש המירבי הקבוע בחוק, מפני שהוא מסרב להפליל את הפושעים האמיתיים שהוא מחפה עליהם. ואותו אלון שותק בצדק, כדי שלא יתנקמו במשפחה שלו. וככה, בעוד כמה שבועות בבית הזה שמאחורינו, יכניסו אותו לשנים רבות לכלא... הנחמה היחידה שאני יכול לחשוב עליה, שיש תקווה שהוא הצליח לקטוע את רצף המחלות במשפחה, ושהילדים שלו יהיו בריאים עד מאה ועשרים...

ברוך (מסתכל עליו)

אתה מכיר את הילדים שלו?

דניאל

לא. אני רק יודע שיש לו שני בנים בוגרים ובת צעירה.

ברוך

אז בוא אני אשלים לך את התמונה. המחלה באמת דילגה עליו, אבל...

דניאל

אבל מה?

ברוך

אבל לא על הבן שלו... היא התפרצה אצל הבן שלו בגיל 23... בדיוק
חצי מהגיל של כל הזכרים במשפחה שלו... ועכשיו בנוסף לכל הצרות
שהזכרת הוא הולך להיכנס לכלא בידיעה שהבן שלו גוסס...

דניאל (המום)

אל אלוהים... אתה בטוח?

ברוך

כן... אני יודע את זה.

דניאל

לעזאזל, לפעמים אני לא מבין איזה מן עולם אלוהים ברא...

ברוך (בשקט)

אם אלוהים באמת ברא את העולם, אז יצא לו חרא של מוצר.

דניאל מביט רגע ממושך בברוך ושותק. כלב רחוב רזה וצולע עובר לידם ונוהם בכאב. הוא מביט לעברם בתחינה,
וממשיך לדדות מהם הלאה.

64. חוץ. חנייה בחצר בית דירות. יום

מזל יוצאת מחדר המדרגות, ופונה לחניה. היא מתקרבת למכונית שלה.

74. חוץ. ברחוב עירוני חד נתיבי, דו כיווני. יום

ברחוב יש תנועה דלילה של מכוניות ובני אדם מעטים הולכים במדרכות השמש נמוכה במזרח. לפתע נשמע קול
נפץ עז. עוברי האורח נבהלים, נעצרים, לא יודעים מה לעשות. ענפים שבורים, אבנים ורגבי עפר נחתים על
המדרכה והכביש. ילדה קטנה מתחילה לבכות. אישה אחרת צועקת מפחד. גבר מנסה להתקשר מהנייד שלו.
המכוניות נעצרות. עשן חום אפור בוקע מהחצר לכיוון הכביש.

84. פנים. משרד משטרה. יום

דניאל נכנס למשרדה של מיה. היא מצביעה על ערימה של כעשרה תיקים דקים ובצד תיק עבה בודד נוסף.

מיה

אלה הגשה לשלום, וזה הגשה למחוזי.

דניאל נוטל את התיק הבודד ומעיין בו. לאחר מכן נוטל את עשרת התיקים ומתחיל לעלעל בהם. על התיק החמישי הוא מתעכב. הכותרת שלו: "מדינת ישראל נגד אלון אבילוף". הוא מעיין בתוכן של התיק. מיה עוקבת אחריו בדממה. הוא מניד בראשו ויוצא מחדרה בדממה. הטלפון על שולחנה מצלצל ומיה מרימה את השפופרת.

מיה

מיה לוי, בוקר טוב. (מקשיבה)

מה? (קוראת בקול) (מקשיבה)

מתי? (מקשיבה)

דניאל! (צועקת)

דניאל חוזר ונכנס למשרדה עדיין עם התיקים ביד.

דניאל

מה קרה?

מיה (מהסה אותו באצבעה על שפתיה)

באיזה בית חולים? (מקשיבה)

קטיעה עד הברך? מעל הברך? (מקשיבה)

שש מנות דם! (מקשיבה)

שאלוהים ישמור... (מקשיבה)

החבלן בזירה אוסף ראיות... מז"פ בתמונה? (מקשיבה)

כבר אפשר לראות את זה באתרי החדשות באינטרנט...

תודה... תודה (מנתקת)

דניאל

מה קרה?

מיה (חיוורת)

מזל, החברה שלך... פתחה הבוקר את דלת המכונית שלה, ומטען
חומר נפץ מלמטה התפוצץ וריסק לה רגל... היא הגיעה למיון
בבילינסון כמעט בלי דם בגוף...

דניאל (המום)

מה? ...

מיה

החבלן אמר שזה היה מטען קטן של פחות מחמישים גרם. אזהרה של
העולם התחתון...

דניאל מתיישב, רועד בכל גופו. התיקים מתפזרים על שולחנה. הוא מניח את שתי ידיו על פיו.

דניאל

אוי... שיט... הולכים לקטוע לה את הרגל?

מיה

היא כבר אחרי הקטיעה. כנראה יתאימו לה פרוטזה שתאפשר לה
צליעה קלה בלבד...

דניאל (דומע)

אני לא מאמין... איך זה יכול היה לקרות?

מיה

אני אנסה לברר את זה.

דניאל שבור. שתי ידיו על ראשו.

מיה

עזוב הכל וסע אליה. היא עדיין בבדיקות מקיפות במיון.

דניאל (לעצמו)

איך יכולתי לעשות טעות כזאת... איך אפשר לפגוע בפרח כזה... הכי
מקסימה שבעולם...

דניאל מזדקף ברגליים כושלות, עדיין רועד בכל גופו.

דניאל

אני לא מסוגל לנהוג עכשיו... אני אקח מונית...

דניאל מוחה דמעה בידו ויוצא ממשרדה.

94. פנים. מיון בבית חולים. יום

דניאל, חיוור, נכנס למיון. הוא מחפש את מזל, ולא מוצא. הוא פונה לאחת האחיות.

דניאל

איפה נמצאת מזל לזימי?

אחות

מזל לזימי... מזל... אולי היא כבר חזרה מהרנטגן... תשאל את האחיות שיושבת ליד הדלפק, שם.

דניאל הולך אל הדלפק הראשי ופונה אל האחיות הראשית העסוקה ברישום בניירת

דניאל

סליחה, איפה נמצאת מזל לזימי?

אחות ראשית

רגע... (ממשיכה לרשום)

שאלת על מזל? (מחפשת בתיקים הפזורים על שולחנה)

אה, היא הועברה כבר למחלקה אורתופדית.

דניאל

איפה זה?

אחות ראשית

בקומה שלישית.

דניאל

תודה.

דניאל יוצא מהמיון.

05. פנים. מחלקה אורתופדית. יום

מזל שוכבת חצי מכוסה במיטה לבדה בחדרון ובו 3 מיטות. השמיכה מסתירה את המותניים ומטה. זרוע שמאל חבושה, כף יד ימין חבושה, עין אחת חבושה. היא אדומה מדמעות. ליד מיטתה נמצאים אביה, גבר רזה כבן

שישים, אימה, אישה רזה כבת 55, ושני בני משפחה נוספים: אח ואחות כבני גילה. אימה מחזיקה לה את היד ובוכה. אבא חיוור כולו, מנסה לחבק את אשתו ולהרגיע אותה.

אבא

ברוך השם שזה הסתיים ככה... יכול היה להיות הרבה יותר גרוע...
אל תבכי, מלכה, הרי שמעת את הרופאה אומרת שהם ישימו לה רגל
מלאכותית והיא תלך כמו כולם, כמעט לא ירגישו...

דניאל מציץ פנימה, רואה את מזל ונכנס.

דניאל

חומד, מה שלומך?

מזל (מאדימה)

אני לא רוצה לראות אותך יותר לעולם! לך!

דניאל (נדהם)

מזל... זה אני החבר שלך... אני רוצה להיות לצידך בזמן הקשה
הזה...

מזל (צועקת)

לך מכאן! לא רוצה יותר שום קשר אתך!

דניאל

מזל, תני לי לדבר אתך... להסביר...

מזל (שואגת)

מה בדיוק לא הבנת במילה לך? לך! לך! לך! לך!

דניאל נסוג לאחור, חיוור כולו. מזל מתחילה לבכות. דניאל כובש את מבטו בקרקע, מסתובב לאיטו ויוצא באיטיות
מן החדרון.

15. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

דניאל חיוור, יושב ליד שולחן בשילוב ידיים. מבטו קפוא ושימוט לעבר רגליו.

25. פנים. משרד משטרה. יום

מיה עובדת במשרדה, ודניאל מציץ דרך הדלת.

דניאל

אפשר להיכנס?

מיה

בוא, שב.

דניאל (מתיישב)

גילית משהו על מה שקרה למזל?

מיה

מתברר שהבלשים שעקבו אחרי 'אלפא' גילו במחשב את התלונה הפתוחה של מזל. ואז הם החליטו לקחת יוזמה והביאו אותנו לחקירה בנושא. כמובן הוא הכחיש הכל, אין ראיות, שיחררו אותו... בום!

דניאל

הייתי צריך לשמוע בקולך. אסור היה לי לאפשר לה לרשום תלונה.

מיה

בוודאי. שיקול דעת מוטעה. עירבת רגשות עם החלטה מקצוענית נטולת פניות.

דניאל

אני לא יכול יותר. העבודה הזאת לא מתאימה לי. אני הולך לדגן כדי להודיע שאני מתפטר.

מיה (נועצת בו מבט)

ידענו שזה יקרה כבר ביום ההוא. פשוט רצינו שזה יגיע ממך ולא מאיתנו.

דניאל

עד עכשו אני לא מבין למה יש לי רק כוונות טובות ולא מצליח לי כלום.

מיה

בוא ניכנס שנינו לדגן. הוא מעוניין להסביר לך את זה בעצמו.

שניהם קמים ויוצאים ממשרדה.

35. פנים. משרד הפרקליטות במשטרה. יום.

מיה ודניאל נכנסים לחדרו של דגן. הוא עסוק בכתיבת מסמך. מביט בהם, מניח את העט שלו על השולחן. מיה מהנהת בראשה לדגן. דגן מחזיר לה הינהון קל.

דגן

שבו, שניכם.

שניהם מתיישבים לפניו. דגן משלב את ידיו כאשר מרפקיו כל השולחן. הוא ממתין לדניאל. דניאל חושב מעט.

דניאל

אני לא יכול לעבוד יותר כתובע במשטרה... לא מתאים לאופי שלי. אני לוקח יותר מדי ללב, עושה הרבה טעויות...

דגן

אני מבין.

דניאל

אולי מתאימה לי יותר מישרה בסנגוריה הציבורית...

דגן (שותק)

דניאל

תוכל להמליץ עלי לעבור למחלקת הסנגוריה הציבורית?

דגן (מניד בראשו)

אני לא מתכוון להמליץ עליך.

דניאל (נדהם)

לא? למה?

דגן

כי אתה תכשל גם שם.

דניאל

אבל למה? אתה יודע שאני רוצה רק להגן ולעזור לכולם!

דגן

ברור שאני יודע. אבל זו בדיוק הסיבה שאתה לא מתאים לזה. מעורבות רגשית מפריעה לקבל החלטות נכונות, גם אם מדובר בתביעה וגם אם מדובר בהגנה.

דניאל

אז מה יכול להתאים לי?

דגן

אולי היית יכול להצליח כרופא... אולי פסיכולוג קליני...

דניאל

אבל אני עורך דין. כל ההכשרה שלי בתחום המשפטיים.

דגן

אז אולי אתה צריך לחפש עבודה באיזו עמותה שעוסקת בעזרה סוציאלית.

דניאל (בקול רועד)

אז... זהו? אנחנו נפרדים כידידים?

דגן

בוודאי כידידים. אתה בחור טוב מאוד, רק לא מתאים לתפקיד.

דניאל

ומה עכשיו?

מיה

לך למשרד משאבי אנוש, הם יתנו לך טופס למלא.

דניאל קם ויוצא באיטיות מהמשרד. דגן ומיה מלווים אותו במבטם.

45. חוץ. בית קפה על שפת הים. לילה

דניאל לבוש חולצת T, מכנסיים קצרים וכפכפים, יושב לבדו בבית קפה על שפת הים. שיערו סתור. כוס קפה ריקה לפניו על השולחן. הוא מהרהר, ומתבונן על השקיעה ומהרהר. הסמרטפון שלו מצלצל והוא עונה.

דניאל

שלום. מי זה?

דניאל מתקשה לשמוע את בר שיחו. הוא מנסה להגדיל את עוצמת הווליום.

דניאל

הלו? מי מדבר?

מבעד לרמקול בוקע קול חלוש, איטי, של בחורה צעירה, במילים מקוטעות. דניאל בקושי מבין את המילים.

אנונימית

כ - - - ת - - - בתי - - - מכ - - - תב - - -

דניאל (בקול)

הלו? מי מדברת?

השיחה מתנתקת. דניאל מנסה להתקשר חזרה אך המספר היה חסום. הוא מניח את המכשיר ליד כוס הקפה ומהרהר. לאחר רגע קצר חוזר ולוקח את המכשיר, מחפש בין אנשי הקשר, ומתקשר. הוא שם את המכשיר על רמקול.

דניאל

ברוך? היי. דניאל.

ברוך

היי.

דניאל

תגיד, דזירה במקרה נמצאת אתך כעת?

ברוך

לא.

דניאל

אתה יודע איפה היא כרגע?

ברוך

לא.

דניאל

יש לך דרך להתקשר אליה? או לברר איפה היא נמצאת עכשיו?

ברוך

לי אין דרך להתקשר אליה או לדעת איפה היא נמצאת

דניאל

אז רק היא מגיעה או מתקשרת אליך?

ברוך

כן. למה אתה שואל את כל השאלות האלה?

דניאל

לפני כמה דקות קיבלתי שיחה אנונימית מוזרה מאוד. זה נשמע קול חלוש של בחורה, מקוטע, בקושי הצלחתי להבין מה היא אמרה לי... פעם נתתי לדזירה את כרטיס הביקור שלי, ויש לי הרגשה מוזרה שזאת היתה דזירה.

ברוך

מה היא אמרה?

דניאל

אם הצלחתי להבין נכון, רק שתי מילים. משהו כמו 'כתבתי מכתב'. היא בכלל יודעת לכתוב?

ברוך

כן... בערך ברמה של כיתה ב' או ג'.

דניאל

אולי אני סתם מדמיין. יכול להיות שזו אזעקת שווא. אני מקווה שהכל בסדר אצלה. להתראות.

ברוך

ביי.

דניאל ממשיך להרהר מול השקיעה.

55. פנים. משרד Open Space במשטרה. יום

טלי מעיינת במסך המחשב שלה. לפתע עיניה קולטות ידיעה שמקפצה אותה.

טלי

מיה, ציפי, ראיתם את הידיעה באינטרנט?

מיה יוצאת ממשרדה ומתקרבת אל טלי.

טלי (מקריאה מהמסך)

צעירה חסרת בית נמצאה הבוקר מתבוססת בדמה באזור השוק של רמלה. בזרועותיה היו חתכים עמוקים שעשתה באמצעות סכין יפנית שנמצאה בסמוך. כמו כן השאירה מכתב קצר בעברית עילגת שבו

הסבירה את סיבת המעשה. תוכן המכתב רווי שגיאות הכתיב היה: די
נמאס לי כי החבר שלי אמר לי שעומד למות ממחלה קשה.

מיה

דזירה...

טלי

אני מתקשרת לספר לדניאל.

מיה

עכשיו עוד יאשימו אותנו ששיחררנו אותה... לעזאזל, עוד החלטה
שגויה של דניאל... אם לא היה מציע לשחרר אותה, לא היתה שומעת
את הסיפור מהחבר שלה ולא היתה יכולה להתאבד...

טלי

מיה, אל תהיי אכזרית...

מיה

את מה שאמרתי עכשיו אל תספרי לדניאל!

טלי

בטח שלא.

מיה חוזרת למשרדה וציפי מתקרבת למסך של טלי וקוראת שוב את הידיעה

65. חוץ. ספסל בגינה ציבורית. יום

ברוך יושב על ספסל מתחת לעץ, בסמוך לשדרת שיחים וערוגות פרחים. מאחוריו היכל בית המשפט. לצידו יושב
גלילי, וראשו מורכן. השמש מתחילה לשקוע במערב.

גלילי

כמה זמן נשאר לך?

ברוך

בין חצי שנה לתשעה חודשים.

גלילי

מתי זה נודע לך?

ברוך

לפני שנה בערך.

גלילי

שמת לי לב לזה שאתה לא מחייך אף פעם, אבל רק הרגע הבנתי מדוע.

ברוך

איזו סיבה יש לי כבר לחייך...

גלילי (מסתובב לאחור)

אז כן אתה מרבה לבלות בזמןך הפנוי?

ברוך

כן. רוב הזמן.

גלילי (חוזר להביט בברוך)

אתה בטוח שאין תקווה? יש הרבה ניסויים ומחקרים. רק לאחרונה קראתי ידיעה על ניסוי בתרופה ביולוגית חדשה.

ברוך

השאלה הראשונה שלי לאונקולוג היתה על התרופה הזאת, והמשפט הראשון שענה לי שהיא לא מתאימה לסוג הסרטן שלי.

גלילי

הוא הסביר לך בדיוק מהי הבעיה שלך?

ברוך

הוא הסביר לי כל מה שכבר ידעתי מאבא שלי.

גלילי

איך קוראים לגן הפגום שלך?

ברוך

איך קוראים לגן?

גלילי

כן, מה השם שלו?

ברוך

משה. אני יודע מה השם שלו?

גלילי

לא... לכל גן יש שם זיהוי, שמורכב מכמה אותיות באנגלית וספרות...

ברוך

למה זה צריך לעניין אותי מה השם שלו?

גלילי

לא אותך, את הרופא שלך. אם הוא מכיר בדיוק את הגן הזה, הוא יכול למצוא אותו אצל שאר בני המשפחה שלך ולנבא מראש את הסיכוי לחלות ומתי.

ברוך

אני חושב שהרופאים יודעים, אבל זה לא יעזור לי.

גלילי

ומה מצבו של אחיך, גידי?

ברוך.

הוא במעקב, אבל בנתיים הוא בסדר.

גלילי

טוב מאוד, שימשיך ככה. (שותק לרגע). מעניין מה עם דניאל... יש לך עדיין קשר איתו?

ברוך

לא. הוא אמר לי שמכר את המכונית שלו ושיטוס להודו לשנה ומאז לא שמעתי ממנו.

גלילי

אתה מתחרט שסיפרת לדזירה על מצבך?

ברוך

למה שאני אתחרט?

גלילי

יכול להיות שאם לא היית מספר לה, היא לא היתה שולחת יד בנפשה.

ברוך

זה בטוח, אבל זו חוכמה בדיעבד. כאשר סיפרתי לה לא יכולתי לדעת
שדווקא זה מכל החיים הקשים שלה ישבור אותה.

גלילי

מה המצב המשפטי של אביך?

ברוך

שני הצדדים מתקרבים לעיסקת טיעון. בזכות דניאל הבוס שלו ירד
מהכוונה להתנקם באבי, וכנראה יסכמו על שלוש שנות מאסר, ובניכוי
שליש הוא יוכל להשתחרר אחרי שנתיים.

גלילי

אז יחסית זה טוב, לא?

ברוך

יחסית... יחסית למה? הוא יהיה בכלא כשאני אגסוס ואמות. כמה טוב
זה כבר יכול להיות?

גלילי (מהרהר רגע)

אתה יודע מה קרה לעבריין האמיתי שהפעיל את אבא שלך?

ברוך

כן. זה גם אותו עבריין שכמעט הרג את מזל. המשטרה והפרקליטות
לא יכלו לעשות לו כלום. אבל לפני שבועיים הוא ישב לאכול במסעדה
עם בני משפחתו, ופתאום קמו שני בחורים משולחן סמוך וחיסלו אותו.
ריססו אותו ברירות מאקדחים. לעיני כל האחרים. נמלטו על אופנוע
שחנה בחוץ. פרצה מלחמה בין שתי משפחות פשע.

גלילי

אני נזכר, שמעתי משהו על זה בחדשות... אז לפעמים יש צדק בעולם.
מוזר שאני אומר את זה ליד בניין שאמור להיות היכל הצדק...

ברוך

אם היית נכנס לבניין הזה לעיתים יותר קרובות, היית נוכח לדעת כמה
שאתה טועה. יש פה הרבה דברים רעים, ומעט מאוד צדק. כל מה
שסיפרתי לך עד היום היה רק קצה הקרחון.

גלילי (מחייך לעצמו)

אתה מקרה אבוד... אני תמיד מנסה לעודד את כולם ואומר שיהיה טוב...

ברוך

אתה משלה אותם. הרי כולם יזדקנו, יסבלו וימותו. לזה אתה מתכוון שיהיה טוב?

גלילי (נועץ בו מבט ושותק)

ברוך

אז מה בדבר הוצאת הספר לאור?

גלילי

תראה, אני מוציא לאור קטן מאוד. אני עובד בשיטות המיושנות, עם ברומיידים והעתקות שמש וכריכות ידניות. מעולם לא הצלחתי להתקדם לטכניקות החדישות. אני אוכל להוציא את הספר לאור, אבל זה יארך זמן רב... אני חושב שיותר מתשעה חודשים...

ברוך

אין לי בעיה עם זה. אני לא מחפש תהילה או הנצחה עצמית.

גלילי

טוב. אני אדפיס מהדורה ראשונה של 500 עותקים, ואם המכירות ילכו טוב אדפיס נוספים לפי הביקוש.

ברוך

לא. תדפיס עשרת אלפים ספרים. זה יהיה רב מכר. בקשר לתשלום אל תדאג, יש לי הרבה כסף.

גלילי

יש לי עוד שאלה מסקרנת. הסיפור שלך בעצם הוא סיפור עצוב, סיפור רע מאוד... למה בחרת עבורו את השם הסיפור הכי טוב בעולם?

ברוך

סיפור רע על משפחה אחת הוא סיפור מצוין לכל האחרים.

מתחיל להחשיך. גלילי קם ממקומו. הוא מניף את ידו לשלום ומתרחק בדממה. ברוך נשאר לשבת על הספסל ומביט על גלילי המתרחק.

כותרת: לאחר שנה

באולם רחב ידיים נמצאים כמאה אנשים, בעמידה, משוחחים בקבוצות קטנות, כאשר מלצרים צעירים עוברים בין האנשים ומציעים להם כוסיות משקה אלכוהולי. צלמים מתעדים את הארוע. כתב עיתון וצלם נערכים בצד לראיין את גלילי. על שולחנות מוארכים מונחים עשרות רבות של עותקי הספר החדש שיצא לאור, הסיפור הכי טוב בעולם. שיחות חולין רבות ברקע. חלק מהנוכחים מנשנשים עוגיות. חלק מהנוכחים רוכשים ספרים בודדים. ג'די, צעיר בעל דמיון רב לברוך, מוכר ספרים ליד שולחן אחד, ומיכל, צעירה נאה כבת 16, מוכרת בשולחן השני. לאולם נכנס דניאל, בשיער ארוך וסתור, מעוטר בזקן פראי. הוא לבוש במכנסי ג'ינס מרופטים ודהויים, וחולצת משי צבעונית מהמזרח הרחוק. הוא סוקר לאיטו את הנוכחים. מלצרית עם מגש מגישה לו כוסית והוא מתחיל לשתות. הוא מתקרב לגלילי ומקשיב ליחצ"נית כבת ארבעים המראיינת אותו. מדי פעם מהבהב עליו פלש של מצלמה.

יחצ"נית

למי שייכות הזכויות על הספר?

גלילי

זו שותפות שווה של ההוצאה לאור והמשפחה.

יחצ"נית

אפשר בעתיד שתהפכו את הספר לסרט?

גלילי

אני מניח שלא נפסול שום אפשרות.

דניאל מתרחק מהראיין ומתקרב לשולחנה של מיכל. הוא נוטל עותק של הספר ומעיין בעטיפה הקידמית. שם הסופר: ברוך אבילוף ז"ל. מתחת לשמו ציור פניה היפות של דזירה על רוב שטח העטיפה. הוא מעלעל בדפי הספר ומחזיר את הספר לערימה. הוא נעמד בתור אחרי אדם שרוכש את הספר וממתין לתורו. לאחר רגע האיש עוזב את המקום ודניאל מגיע אל מיכל.

מיכל

ספר אחד?

דניאל

כן.

מיכל

תרצה חתימה?

דניאל

חתימה של מי?

מיכל

של המשפחה... אני אחותו של הסופר, וזה שם אחי... אז מי שרוצה
חתימה שנינו חותמים על הספר במקומו של ברוך זיכרוננו לברכה.

דניאל

ואבא שלכם... נמצא כאן?

מיכל (משפילה מבט)

לא... הוא לא יכול היה להגיע לטכס ההשקה...

דניאל

אין לי צורך בחתימות, תודה.

מיכל

לעטוף לך?

דניאל

לא, זה בשבילי.

דניאל מגיש לה כרטיס אשראי.

דניאל

בעצם, אני רוצה לקנות עוד ספר אחד, ובבקשה עטפי לי אותו. אני
אשלח אותו מתנה למישהי.

- 105 -

פ"ת, אוגוסט 2012